

Ellen G. White Estate

SKREDE NA CHRISTUS

ELLEN G. WHITE

Skrede na Christus

Hoofstuk 1: Gods Liefde vir die Mens.....	2
Hoofstuk 2: Die Sondaar se Behoefte Aan Christus.....	25
Hoofstuk 3: Bekering.....	42
Hoofstuk 4: Belydenis van Sonde.....	85
Hoofstuk 5: Toewyding.....	100
Hoofstuk 6: Geloof en Aanneming.....	117
Hoofstuk 7: Die Toets van Dissipelskap.....	137
Hoofstuk 8: Opwassing in Christus.....	164
Hoofstuk 9: Die Werk en die Lewe.....	191
Hoofstuk 10: 'n Kennis van God.....	212
Hoofstuk 11: Die Voorreg van Gebed.....	232
Hoofstuk 12: Wat om met Twyfel te Doen.....	268
Hoofstuk 13: Vreugde in die Here.....	295

Hoofstuk 1: Gods Liefde vir die Mens

BEIDE die natuur en die Skrifte getuig van Gods liefde vir ons. Ons hemelse Vader is die bron van lewe, wysheid en vreugde. Aanskou die wonderbaarlike en skone dinge van die natuur. Dink daaraan hoedat hulle geskape is, nie alleen vir die behoeftes en geluk van die mens nie, maar vir alle lewende skepsels. Die sonskyn en die reent wat die aarde verbly en verkwik, die berge, die see en die vlaktes — almal getuig van die liefde van die Skepper. Dit is God wat in die

behoefte van al Sy skepsels
voorsien. Luister hoe mooi die
psalmdigter dit uitdruk:

“Die oë van almal wag op U,
en U gee vir hulle hul spys op die
regte tyd.

U maak U hand oop en versadig
alles wat lewe met welbehag.” Ps.
145:15, 16.

God het die mens volkome heilig en
gelukkig geskape; en toe die skone
aarde van die Skepper se hand
gekom het, het dit geen teken van
bederf of van die vloek getoon nie.
Dit is die oortreding van Gods wet

— die wet van liefde — wat die ellende en die dood veroorsaak het. Maar selfs temidde van die lyding as gevolg van die sonde, is die liefde van God geopenbaar. Daar staan geskrywe dat God die aarde om die mens se ontwil vervloek het. (Gen. 3: 17.) Die dorings en die distels — die moeilikhede en beproewings wat hierdie lewe 'n lewe van geswoeg en vermoeienis maak — word vir die mens se beswil toegelaat as 'n deel van Gods plan vir sy opheffing uit die verwoesting en ellende wat deur die sonde veroorsaak is. Hoewel die wêreld in sonde gedompel is, is die

lewe nie enkel verdriet en droefheid
nie. In die natuur self is daar vir ons
boodskappe van hoop en
 vertroosting. Die distels dra
blomme en daar is rose aan die
dorings.

Elke ontluikende knoppie en elke
grashalmpie getuig dat God liefde
is. Die singende voëltjies, die
pragtige blomme wat hulle soete
geur in die lug versprei, die groot
woudreuse met hulle groen drag —
almal getuig van die tere, vaderlike
sorg van God, en Sy begeerte om Sy
kinders gelukkig te maak.

In Sy Woord openbaar God Sy karakter, en Hy self getuig van Sy oneindige liefde en ontferming. Toe Moses gebid het, “Laat my tog U heerlikheid sien,” het die Here geantwoord, “Ek sal al My majesteit by jou laat verbygaan.” Exod. 33: 18, 19. Sy heerlikheid bestaan hierin: die Here het by hom verbygegaan en geroep: “Here, Here, 'n barmhartige en genadige God, lankmoedig en groot van goedertierenheid en trou; wat die goedertierenheid hou vir duisende, wat ongeregtingheid en oortreding en sonde vergewe.” Exod. 34: 6, 7. Hy is “lankmoedig en groot van

goedertierenheid” (Jona 4: 2), omdat Hy “'n welbehae in goedertierenheid” het. Miga 7: 18.

Deur ontelbare tekens in die hemel en op die aarde trek God ons harte tot Hom. Deur die natuur en deur die teerste aardse bande wat die mens ken, het Hy getrag om Homself aan ons te openbaar. Maar nogtans stel hierdie dinge Sy liefde maar baie gebrekkig aan ons voor. Hoewel al hierdie bewyse aan ons gegee is, het die vyand van alles wat goed is die mens verblind sodat hy met vrees aan God dink as iemand wat hard en

onvergewensgesind is. Satan het God aan die mens voorgestel as iemand van wie die vemaamste karaktertrek strenge geregtigheid is—'n onverbiddelike regter en 'n ongenadige skuldeiser. Hy stel die Skepper voor as iemand wat gedurig op die loer is om die foute van die mens raak te sien sodat Hy hulle kan straf. Dit was om hierdie valse voorstelling weg te ruim dat Jesus onder die mense kom woon en die oneindige liefde van God geopenbaar het.

Die Seun van God het van die hemel gekom om die Vader te

openbaar. “Niemand het ooit God gesien nie; die eniggebore Seun wat in die boesem van die Vader is, Dié het Hom verklaar.” Joh. 1: 18. “Ook ken niemand die Vader nie, behalwe die Seun en elkeen aan wie die Seun dit wil openbaar.” Matt. 11: 27. Toe een van die dissipels met die versoek gekom het, “Toon ons die Vader,” het Jesus geantwoord, “Ek is so lankal by julle, en het jy My nie geken nie, Filippus? Hy wat My gesien het, het die Vader gesien, en hoe sê jy: Toon ons die Vader?” Joh.14: 8, 9.

In 'n uiteensetting van Sy aardse sending het Jesus gesê: “Die Here het My gesalf om die evangelie aan die armes te bring; Hy het My gestuur om dié wat verbryself van hart is, te genees; om aan gevangene vrylating te verkondig en aan blindes die herstel van gesig; om dié wat gebroke is in vryheid weg te stuur.” Luk. 4:18. Dit was Sy werk. Hy het die land deurgegaan, goed gedoen en almal genees wat onder die mag van die duiwel was. Daar was dorpe waar daar nie in een enkele huis die versugting van 'n sieke gehoor is nie; want Hy het daardie dorpe besoek en al hulle

siekes genees. Sy werk het getuig van Sy goddelike salwing. Liefde, barmhartigheid en ontferming het uit al Sy dade gestraal; met tere medelyde het Hy die mensekinders bejeën. Hy het die menslike natuur aangeneem sodat Hy die mens se behoeftes kon verstaan. Die armoedigstes en nederigstes was nie bang om Hom te nader nie. Selfs kindertjies het aangetrokke gevoel tot Hom. Hulle het graag op Sy knie gesit om in Sy peinsende gesig, so vol van liefde, te staar.

Jesus het nooit een enkele woord van waarheid agtergehou nie, maar

Hy het dit altyd in liefde gespreek.
Hy het die grootste takt aan die dag
gelê, en was altyd bedagsaam en
vriendelik in Sy omgang met die
mense. Hy was nooit onbeskof, het
nooit onnodig 'n harde woord gesê,
en nooit 'n gevoelige hart onnodig
seergemaak nie. Hy het nie die
menslike swakheid bestraf nie. Hy
het die waarheid gespreek, dog
altyd in liefde. Hy het
geveinsdheid, ongeloof en sonde
bestraf, maar Hy het dit met trane
gedoen. Hy het oor Jerusalem, die
stad wat Hy liefgehad het, maar
wat Hom, die weg, die waarheid en
die lewe verwerp het, geweene.

Hulle het Hom, die Verlosser, verwerp, maar Hy het hulle met die grootste ontferming bejeën. Hy het n opofferende lewe gelei, en altyd aan ander gedink. Elke siel was kosbaar in Sy oë. Terwyl Hy Homself gedurig met goddelike waardigheid gedra het, het Hy met die grootste liefde neergebuig tot elke lid van die hemelse gesin. In alle mense het Hy gevalle siele gesien wat Hy moes red.

Dit is die karakter wat Christus in Sy lewe geopenbaar het, en dit is die karakter van God. Die strome van goddelike liefde wat in

Christus geopenbaar is, en wat vloei na die mensekinders, kom uit die Vader se hart. Jesus, die tere, ontfermende Heiland, was God Self, geopenbaar in die vlees. (1 Tim. 3: 16.)

Dit was om ons te kan verlos dat Jesus gelewe, gely en gesterf het. Hy het die “Man van Smarte” geword, sodat ons deelgenote kon word van die ewige vreugde. God het Sy geliefde Seun, vol van genade en waarheid, toegelaat om van 'n oord van onbeskryflike heerlikheid te kom na 'n deur sonde besoedelde wereld, 'n wêreld in die

skaduwee van die dood en die vloek. Hy het Hom toegelaat om die skoot van Sy liefde en die aanbidding van die engele te verlaat, om skande, smaad, vernedering, haat en die dood te verduur. “Die straf wat ons die vrede aanbring, was op Hom, en deur Sy wonde het daar vir ons genesing gekom.” Jes. 53: 5.

Aanskou Hom in die woestyn, in Getsemane, en aan die kruis! Die vleklose Seun van God net die sonde van die wêreld op Hom geneem. Hy wat eers een was met God, het in Sy siel die aaklige skeiding gevoel, wat die sonde

tussen God en die mens veroorsaak. Dit is dit wat Hom in die grootste angs laat uitroep het, “My God, My God, waarom het U My verlaat?” Matt. 27: 46. Dit was die sondelas — die besef van die ontsettende grootheid daarvan, en dat dit die siel van God skei — wat die hart van die Seun van God deurboor het.

Maar hierdie groot opoffering was nie gemaak om liefde in die hart van die Vader op te wek vir die mens nie, en nie om Hom gewillig te maak om te verlos nie — glad nie! “So lief het God die wêreld gehad dat Hy Sy eniggebore Seun

gegee het.” Joh. 3:16. Die Vader het ons lief, nie omdat daar so 'n groot soenoffer gegee is nie, maar Hy het die soenoffer gegee omdat Hy ons liefgehad het. Christus was die kanaal waarlangs Sy oneindige liefde na die gevalle wereld gevloei het. “God het in Christus die wêreld met Homself versoen.” 2 Kor. 5: 19. God het saam met Sy Seun gely. In die sielsangs van Getsemane, die dood op Golgota, het die hart van ewige liefde die prys van ons verlossing betaal.

Jesus het gesê: “Daarom het die Vader My lief omdat Ek My lewe

aflê om dit weer op te neem.” Joh. 10: 17. Dit wil sê: “My Vader het julle so lief, dat Hy My nou nog liewer het omdat Ek My lewe gegee het om julle te verlos. Deur julle Plaasvervanger en Borg te word, deur My lewe op te offer, deur julle skuld en julle sondes op My te neem, het Ek My nog meer bemind gernaak by My Vader; want as gevolg van My soendood kan God terselfdertyd regverdig wees en nogtans diegene regverdig verklaar wat in My glo.”

Niemand behalwe die seun van God kon ons verlos het nie: want

alleen Hy wat in die skoot van die Vader was, kon Hom openbaar. Alleen Hy wat die hoogte en diepte van die liefde van God geken het, kon dit aan ons openbaar. Niks minder as die soendood van Christus ten behoeve van die gevalle mens kon uitdrukking gee van die Vader se liefde vir die verlore mensdom nie.

“Want so lief het God die wereld gehad, dat Hy Sy eniggebore Seun gegee het.” Hy het Hom gegee nie alleen om onder die mense te woon nie, hulle sondes te dra en in hulle plek te sterf nie, maar Hy het Hom

aan die gevalle mensdom gegee.
Christus moes Homself
vereenselwig met die belange en
behoefte van die mensheid. Hy
wat een met God was, het Homself
aan die mensekinders verbind met
bande wat nooit verbreek kan word
nie. Jesus “skaam Hom nie om hulle
broeders te noem nie.” Heb. 2:11.
Hy is ons Soenoffer, ons
Voorspraak, ons Broeder wat in ons
gestalte voor die troon van die
Vader staan, en wat vir ewig een
geword het met die geslag wat Hy
verlos het — Hy het die Seun van
die mens geword. En dit alles het
Hy gedoen om die mens op te hef

uit die verwoesting en verlaging van die sonde, sodat hy die liefde van God kan weerkaats en in Sy heiligheid kan deel.

Die prys wat vir ons verlossing betaal is, die oneindige opoffering van die Vader in die gawe van Sy Seun om vir ons te sterf, behoort ons 'n verhewe begrip te gee van wat ons kan word in Christus. Toe die apostel Johannes die hoogte en diepte en lengte en breedte van die Vader se liefde vir die gevalle mens besef het, was hy oorstelp met 'n gevoel van eerbied en aanbidding; en toe woorde hom ontbreek het om

uitdrukking te gee aan die grootheid van hierdie liefde, het hy 'n beroep gedoen op die wêreld om dit te aanskou. “Kyk wat 'n liefde die Vader aan ons betoon het dat ons kinders van God genoem kan word.” 1 Joh. 3:1. Watter waarde gee dit nie aan die mens nie! As gevolg van hulle oortreding het die seuns van die mense die onderdane van Satan geword. Deur geloof in die soendood van Christus, kan die seuns van Adam die seuns van God word. Deur die menslike natuur aan te neem, het Christus die mensdom verhef. Gevalle mense kan, deur verbinding met Christus,

inderwaarheid die benaming:
“seuns van God” waardig word.

Sulke liefde is sonder weerga.

Kinders van die hemelse Koning! Is dit nie 'n heerlike belofte nie! Watter verhewe onderwerp vir oorpeinsing! Die weergalose liefde van God vir 'n wêreld wat Hom nie liefgehad het nie! Daardie gedagte het 'n versagtende invloed op die siel, en dit neem die hart gevange om die wil van God te doen. Hoe meer ons die goddelike karakter in die lig van die kruis bestudeer, hoe meer besef ons die genade, barmhartigheid en vergifnis wat

gemeng is met reg en geregtigheid,
en hoe duideliker sien ons die
ontelbare bewyse van 'n liefde wat
oneindig is, en 'n ontferming wat
dié van 'n moederhart vir haar
eiesinnige kind ver oortref.

Hoofstuk 2: Die Sondaar se Behoeftte Aan Christus

TOE die mens oorspronklik geskape is, het hy edele vermoëns en 'n kragtige verstand gehad. Hy was 'n volmaakte wese en was in ooreenstemming met God. Maar weens ongehoorsaamheid het sy vermoëns ontaard, en selfsug het die plek van liefde ingeneem. As gevolg van oortreding is sy natuur so verswak dat dit vir hom onmoontlik was om in sy eie krag die bose mag te weerstaan. Satan het hom gevange geneem, en hy sou dit vir ewig gebly het as God

nie spesiaal tussenbei gekom het nie. Dit was die doel van die versoeker om die goddelike plan met die skepping van die mens in die war te stuur en die aarde met ellende en verwoesting te vervul; hy sou dan op al die ellende wys en beweer dat dit gekom het as gevolg van die skepping van die mens.

In sy sondelose staat het die mens blye gemeenskap met God beoefen “in wie al die skatte van wysheid en kennis is.” Maar na hy gesondig het, het hy nie meer behae gehad in heiligheid nie en hy het vir God weggekruip. En dit gaan vandag

nog so met diegene wat nie wedergebore is nie. Hulle is nie in harmonie met God nie, en gemeenskap met God is vir hulle nie 'n vreugde nie. Die sondaar kan nie gelukkig wees in die teenwoordigheid van God nie; hy deins terug vir die gemeenskap met heilige wesens. Al sou hy toegelaat word om die hemel binne te gaan, sou dit vir hom geen vreugde wees nie. Die gees van onselfsugtige liefde wat daar heers waar elke hart in harmonie is met die oneindige Liefde, sou geen snaartjie in sy siel aanroer nie. Sy gedagtes, sy belange, sy motiewe — alles sou

vreemd wees vergeleke met dié van die sondelose hemelbewoners. Hy sou 'n wanklank wees in die melodie van die hemel. Vir hom sou die hemel 'n plek van pyniging wees; sy een begeerte sou wees om weg te vlug van die aangesig van Hom wat die lig en die middelpunt van die hemelse vreugde is. Dit is geen arbitrêre beslissing van God wat die sondaars uit die hemel uitsluit nie; hulle word uitgesluit deur hulle eie onbekwaamheid om daar in te gaan. Die heerlikheid van God sou vir hulle soos 'n verterende vuur wees. Hulle sou vernietiging verwelkom sodat hulle kan bedek

wees van die aangesig van Hom
wat gesterf het om hulle te verlos.

Dit is vir ons onmoontlik om van
onself te ontvlug uit die kuil van
die sonde waarin ons geval het. Ons
hart is boos en ons kan dit nie
verander nie. “Ag, kon maar 'n
reine voortkom uit 'n onreine? Nie
een nie.” Job 14: 4. “Omdat wat die
vlees bedink, vyandskap teen God
is; want dit onderwerp hom nie aan
die wet van God nie, want dit kan
ook nie.” Rom. 8: 7. Opvoeding,
kultuur, die beoefening van die
wilskrag, menslike pogings — alles
het hulle plek, maar hier is hulle

magteloos. Hulle mag 'n uiterlike verbetering aanbring, maar hulle kan die hart nie verander nie; hulle kan nie die bron van die lewe reinig nie. Daar moet 'n krag wees wat van binne werk, 'n nuwe lewe van omhoog, voordat die mens van 'n lewe van sonde gelei kan word tot 'n lewe van heiligheid. Daardie krag is Christus. Sy genade alleen kan 'n siel wat dood is, lewendig maak en dit tot God, tot heiligheid trek. Die Heiland het gesê: “As iemand nie weer gebore word nie,” as hy nie 'n nuwe hart, nuwe begeertes, nuwe motiewe ontvang wat tot 'n nuwe lewe lei nie, “kan hy die koninkryk

van God nie sien nie.” Joh. 3: 3. Die idee dat mens maar net die natuurlike goedheid in jou moet ontwikkel, is 'n groot dwaling. “Die natuurlike mens neem nie die dinge van die Gees van God aan nie. Want dit is vir hom dwaasheid, en hy kan dit nie verstaan nie, omdat dit geestelik beoordeel word.” 1 Kor. 2: 14. “Moenie jou verwonder dat Ek vir jou gesê het, julle moet weer gebore word nie.” Joh. 3: 7. Van Christus lees ons: “In Hom was lewe, en die lewe was die lig van die mense.” Joh. 1:4. Sy naam is die enigste naam “wat onder die mense

gegee is, waardeur ons gered moet word.” Hand. 4: 12.

Dit is nie genoeg om die liefde, die goedheid en die vaderlike ontferming van God te sien nie. Dit is nie genoeg om die wysheid en regverdigheid van Sy wet te bespeur en te besef dat dit op ewige liefde gegrondves is nie. Die apostel Paulus het dit alles besef toe hy uitgeroep het, “Ek stem toe dat die wet goed is. Die gebod is heilig en regverdig en goed.” Maar hy het ook in bittere sielswroeging en wanhoop daarby gevoeg, “Ek is vleeslik, verkoop onder die sonde.”

Rom. 7: 16, 12, 14. Hy het verlang na reinheid en gercgtigheid, maar hy was magteloos om dit te verkry. Hy het uitgeroep: “Ek ellendige mens! Wie sal my verlos van die liggaam van hierdie dood.” Rom. 7: 24. Dit is die noodkreet wat deur die eeue heen van belaste harte in alle lande opgestyg het. Aan almal is daar slegs een antwoord, naamlik: “Daar is die Lam van God wat die sonde van die wereld wegneem.” Joh. 1: 29.

Die Gees van God gebruik baie beelde om hierdie waarheid te verduidelik aan siele wat verlang

om verlos te word van die sondelas. Toe Jakob, ná sy sonde van bedrog, van die aangesig van Esau weggevlug het, het hy swaar gebuk gegaan onder die besef van sy sonde. Toe hy daar in die eensaamheid rondgeswerf het, geskei van sy geliefdes, was die gedagte soos lood in sy hart dat sy sonde hom geskei het van God en dat hy verlate was. In diepe droefheid het hy hom daar tussen die heuwels op die grond neergevly, en ver bo hom het die sterretjies geskitter. Terwyl hy so slaap, het 'n vreemde lig hom bestraal en hy het 'n reuse leer gesien wat van die

grond tot in die hemel gereik het; engele van God het op en af langs die leer gegaan, en uit die heerlijkheid daarbo het 'n goddelike stem gekom met 'n boodskap van hoop en vertroosting. Op hierdie manier is Jakob bekendgestel met wat sy siel na verlang net en waaraan hy so 'n groot behoefte gehad het, naamlik, 'n Verlosser. Met vreugde en dankbaarheid het hy kennis geneem van 'n weg waarlangs hy, 'n sondaar, weer sy gemeenskap met God kon herstel. Die mistieke leer wat hy in sy droom gesien het, het Jesus

voorgestel, die enigste kanaal van gemeenskap tussen God en mens.

Christus het na hierdie selfde beeld verwys in Sy gesprek met Natanael toe Hy gesê het, “Van nou af sal julle die hemel geopend sien en die engele van God opklim en neerdaal op die Seun van die mens.” Joh. 1: 52. Toe hy afgedwaal het, het die mens homself van God vervreem; die aarde en die hemel was geskei. Niks kon die kloof oorbrug nie en daar kon geen gemeenskap wees nie. Maar deur Christus is die aarde weer met die hemel verbind. Deur Sy eie verdienste het Christus die

kloof wat die sonde gemaak het, oorbrug, sodat die dienende engele weer met die mens gemeenskap kon hê. In sy swakke, hulpelose toestand, verbind Christus die gevalle mens met die bron van oneindige krag.

Daar is net een bron van hoop en hulp vir die gevalle mens; en as hy nalaat om daar hulp te gaan soek, sal al sy drome van vooruitgang en al sy pogings vir die opheffing van homself tevergeefs wees. "Elke goeie gif en elke volmaakte gawe daal neer van bo af van die Vader." Jak. 1:17. Sonder Hom kan daar

geen karaktervorming wees nie. Die enigste weg tot God is deur Christus. Hy sê: “Ek is die Weg, die Waarheid, en die Lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur My nie.” Joh. 14: 6.

Die hart van God verlang na Sy aardse kinders met 'n liefde sterker as die dood. In die gawe van Sy Seun het Hy die hele hemel leeggemaak vir ons in daardie een gawe. Die Heiland se dood, lyding en voorbidding, die diens van die engele, die smeking van die Gees, die Vader wat oor alles is en deur alles werk, die onophoudelike

belangstelling van die hemelse wesens — al hierdie dinge werk mee vir die redding van die mens.

O, laat ons die oneindige opoffering wat vir ons gemaak is, oorpeins!
Laat ons probeer om die werk en die krag te waardeer wat die hemel bestee om die verlore ganges te red en terug te bring na die Vaderhuis.
Sterker motiewe en magtiger werktuie kon onmoontlik in werking gestel word; die oneindige loon van 'n regverdige lewe, die heerlikheid van die hemel, die gemeenskap van engele en van die liefde van God en Sy Seun, die

veredeling en uitbreiding van ons kragte — is dit nie sterk genoeg aanleiding en bemoediging om ons te beweeg om onself te gee in liefdediens aan ons Skepper en Verlosser nie?

En aan die ander kant word die oordele van God teen die sonde, die onverbiddelike vergelding, die verlaging van ons karakter, en uiteindelijke vernietiging aan ons voorgehou as waarskuwing teen die diens van Satan.

Sal ons nie agslaan op die genade van God nie? Wat meer kon Hy

gedoen het? Laat ons onself in die regte verhouding stel tot die Een wat ons met so 'n onuitspreeklike liefde liefgehad het. Laat ons die voorsiening wat daar vir ons redding gemaak is, te baat neem sodat ons in Sy ewebeeld verander kan word en herstel kan word in gemeenskap met die dienende engele dat ons in harmonie met die Vader en die Seun gebring kan word.

Hoofstuk 3: Bekering

HOE kan 'n mens regverdig wees voor God? Hoe kan 'n sondaar geregverdig word? Dit is deur Christus alleen dat ons in harmonie met God gebring en heilig kan word; maar hoe moet ons tot Christus kom? Baie stel dieselfde vraag as die skare op Pinksterdag, toe hulle, oortuig van sonde, uitgeroep het, “Wat moet ons doen?” Die eerste woorde wat oor Petrus se lippe gekom het in antwoord op hulle vraag, was “Bekeer julle.” By 'n ander geleentheid, kort daarna, het hy

gesê: “Kom dan tot inkeer en bekeer julle, sodat julle sondes uitgewis kan word.” Hand. 2: 38; 3: 19.

Bekering sluit in berou oor die sonde, asook 'n versaking daarvan. Ons sal die sonde nooit versaak tensy ons die sondigheid daarvan besef nie; en aler ons 'n afkeer daarvan in ons hart kry, sal daar nie 'n ware verandering in die lewe kom nie.

Daar is baie wat nie reg verstaan wat ware bekering is nie. Daar is baie wat jammer is omdat hulle gesondig het, en daar kom slegs

uiterlike hervorming omdat hulle bang is dat hulle sonde hulle in die ellende sal dompel. Maar dit is nie bekering in die Bybelse sin nie. Hulle is jammer vir hulleself pleks van bedroef te wees oor die feit dat hulle gesondig het. Sulke droefheid het Esau ook gehad toe hy besef het dat hy sy geboortereg vir ewig verkwansel het. Bileam, bang vir die engel wat in sy weg gestaan het met 'n swaard, het sy skuld erken om sy lewe te behou; maar daar was geen ware berou oor die sonde nie — geen bekering en geen afsku van die daad nie. Na Judas Iskariot sy Here verrai het, het hy

uitgeroep: “Ek het gesondig deur onskuldige bloed te verrai.” Matt. 27: 4.

Hierdie belydenis is van hom afgepers deur die vrees vir die oordeel wat hom gewag het. Die gevolge van sy daad het hom met vrees vervul, maar daar was nie 'n diepgaande, hartverskeurende berou in sy siel omdat hy die vleklose Seun van God verrai en die heilige van Israel verwerp het nie. Toe die plaë van God Farao getref het, het hy sy sonde bely, dog net om verdere straf te vermy, want net sodra die plaë opgehou het, het

hy weer sy uitdagende houding teenoor die hemel aangeneem.

Hulle almal het die gevolge van die sonde betreur, maar daar was geen berou oor die sonde self nie.

Maar as die hart hom egter oorgee aan die werking van die Gees van God, sal die gewete wakker gemaak word en die sondaar sal 'n besef kry van die heiligheid van Gods wet wat die grondslag is van Sy regering in hemel en op aarde. “Die waaragtige Lig wat elke mens verlig” (Joh. 1: 9), verlig die verborge skuilhoeke van die hart en die duistere dinge word dan

geopenbaar. Die hart word oortuig van sonde. Die sondaar kry 'n besef van die geregtigheid van God en is verskrik deur die gedagte dat hy in sy sonde en onreinheid voor die Kenner van harte sal moet verskyn. Hy kry 'n blik op die liefde van God, en die sieraad van heiligheid; daar ontstaan by hom 'n verlange na reinheid en gemeenskap met die hemel.

Die gebed van Dawid ná sy val, gee ons 'n goeie voorbeeld van wat opregte berou is. Sy berou was diepgaande en opreg. Hy het geen poging gemaak om sy sonde goed

te praat en ook wou hy nie die regverdige vergelding ontvlug nie. Dawid het sy ontsettende sonde ingesien; hy het besef hoe dit sy siel besoedel het; hy het dit verafsku. Hy het nie alleen om vergifnis gebid nie, maar ook om 'n rein hart. Hy het verlang na die vreugde van heiligheid — om herstel te word in sy gemeenskap met God. Hy het sy hart aldus uitgestort voor God:

“Welgeluksalig is hy wie se oortreding vergewe, wie se sonde bedek is.

Welgeluksalig is die mens aan wie
die Here die ongeregtigheid nie
toereken
nie en in wie se gees geen bedrog is
nie.” Ps. 32:1, 2.

“Wees my genadig, o God, na U
goedertierenheid;
Delg my oortredinge uit na die
grootheid van U barmhartighede. . .

.

Want ék ken my oortredinge, en ray
sonde is altyddeur voor my. . . .
Ontsondig my met hisop, dat ek
kan rein wees; was my, dat ek witter
kan wees as sneeu. . . .
Skep vir my 'n rein hart, o God,

En gee opnuut in die binneste van
my 'n vaste gees.

Verwerp my nie van U aangesig nie
en neem U Heilige Gees nie van my
weg nie.

Gee my weer die vreugde van U
heil,

En ondcrsteun my deur 'n gees van
vrymoedigheid. . .

Red my van bloedskuld, o God !

God van my heil!

Laat my tong U geregtigheid
uitjubel." Ps. 51: 1-16.

'n Bekering soos hierdie kan nooit
uit ons eie krag voortkom nie; dit
kom alleen van Christus wat

opgevaar het en gawes aan die mense gegee het.

Net hier maak baie 'n fout en daarom slaag hulle nie daarin om die hulp te verkry wat Christus hulle graag wil skenk nie. Hulle meen dat hulle nie na Christus mag kom aler hulle tot bekering gekom het nie, en dat bekering die weg berei vir die vergewing van hulle sondes. Dit is waar dat bekering die vergifnis van sondes moet voorafgaan, want dit is slegs die gebroke en boetvaardige hart wat sy behoefte aan 'n Verlosser sal besef. Maar moet die sondaar wag

totdat hy eers tot bekering gekom
het voordat hy na Jesus mag kom?
Moet bekering dan die hinderpaal
gemaak word tussen die sondaar en
die Verlosser?

Die Bybel leer nie dat die sondaar
eers tot bekering moet kom voordat
hy die uitnodiging van Christus,
“Kom na My toe almal wat
vermoeid en belas is, en Ek sal julle
rus gee,” kan aanneem nie. (Matt.
11: 28.) Dit is 'n krag wat van
Christus uitgaan wat tot ware
bekering lei. Petrus maak hierdie
punt baie duidelik waar hy sê:
“Hom het God as Leidsman en

Verlosser deur Sy regterhand
verhoog om aan Israel bekering en
vergifnis van sonde te skenk.”

Hand. S: 31. Ons kan net so min tot
bekering kom sonder die Gees van
Christus wat eers ons gewete moet
wakker maak, as wat ons sonder
Hom vergifnis kan verkry.

Christus is die bron van alle goeie
ingewings en voornemens. Hy
alleen kan in die hart 'n afkeer van
die sonde verwek. Elke verlange na
waarheid en reinheid, elke
oortuiging van ons eie sondigheid,
is 'n bewys dat Sy gees in ons hart
werk.

Jesus het gesê: “En Ek, as Ek van die aarde verhoog word, sal almal na My toe trek.” Joh. 12: 32.

Christus moet aan die sondaar geopenbaar word as die Een wat vir die sondes van die wêreld gesterf het; en namate ons die Lam van God aan die kruis van Golgota aanskou, sal die verborgenheid van die verlossing vir ons begin duidelik word en die goedheid van God sal ons tot bekering lei. Deur vir sondaars te sterf, het Christus 'n onuitspreeklike liefde geopenbaar; en namate die sondaar hierdie

liefde besef, versag dit sy hart en
verwek dit berou in sy siel.

Dit is waar dat mense soms skaam
word oor hulle sondige weë, en
sommige van hulle slegte
gewoontes versaak voordat hulle
besef dat hulle tot Christus getrek
word. Maar wanneer hulle 'n
poging aanwend om te hervorm as
gevolg van 'n opregte begeerte om
te doen wat reg is, is dit die krag
van Christus wat hulle trek. Hulle
word beïnvloed deur 'n krag
waarvan hulle onbewus is; hulle
gewete word wakker en hulle lewe
verbeter. Namate Christus hulle

trek na die kruis om Hom daar te aanskou — die Een wat vir hulle sondes deurboor is — begin hulle dink aan die wet. Hulle sondige lewe en die sonde in hulle hart word aan hulle geopenbaar. Hulle begin dan 'n floue besef te kry van die geregtigheid van Christus en hulle roep uit: “O, is die sonde tog nie aaklig dat dit so 'n slagoffer moes eis om ons te verlos nie? Is al hierdie liefde, al hierdie lyding en al die vernedering nodig sodat ons nie hoef te sterf en sodat ons die ewige lewe kan hê?”

Die sondaar mag hierdie liefde weerstaan; hy mag weier om tot Christus te kom; maar as hy nie weier nie sal hy tot Christus getrek word; 'n besef van die verlossingsplan sal hom in diepe berou oor sy sondes na die kruis bring — die sondes waarvoor die geliefde Seun van God so moes ly.

Dieselfde goddelike Gees wat in die natuur daar buite werk, werk ook in die harte van mense en verwek in hulle binneste 'n onuitspreeklike verlange na iets wat hulle nie het nie. Die dinge van die wêreld bevredig hulle nie. Die Gees van

God smeek hulle om daardie dinge te soek wat alleen die vreugde en rus kan bring, naamlik die genade van Christus, die vreugde van heiligheid. Deur sigbare en onsigbare invloede werk die Heiland gedurig om die harte van mense af te trek van die genot van die sonde wat nie bevredig nie, na die oneindige seëninge wat hulle in Hom sal vind. Tot al hierdie siele wat trag om hulle dors te les by die gebarste reënbakke van hierdie wêreld, kom die boodskap: "Laat hom wat dors het, kom. En laat hom wat wil, die water van die lewe neem verniet." Openb. 22: 17.

U wat in u hart verlang na iets beter as wat hierdie wêreld kan gee, hoor in hierdie verlange die stem van God wat tot u siel spreek. Vra Hom om u tot bekering te bring, om Christus aan u te openbaar in Sy groot liefde en in Sy volkome reinheid. Christus het die beginsels van Gods wet; naamlik liefde tot God en die mens, uitgeleef. Goedheid, onbaatsugtige liefde, was die asem van Sy siel. Namate ons Hom aanskou en die lig van die Heiland ons bestraal, sal ons die sondigheid van ons eie hart besef.

Ons mag onself vlei soos
Nikodemus dat ons 'n goeie lewe
gelei het, dat ons karakter
onbesproke is en dat ons geen
behoefte het om onself voor die
aangesig van God te verootmoedig
soos 'n gewone sondaar nie; maar
wanneer die lig van Christus in ons
harte skyn, sal ons sien hoe onrein
dat ons is; ons sal ons selfsug sien
en die vyandskap teenoor God wat
ons hele lewe besoedel het. Dan sal
ons besef dat ons eie geregtigheid
soos 'n wegwerplike kleet is, dat
die bloed van Christus alleen ons
kan reinig van die besoedeling van

die sonde en ons harte na Sy ewebeeld kan vernuwe.

Een straal van die heerlikheid van God, een greintjie van die reinheid van Christus sal elke vlek van die sonde in die hart blootstel en die gebreke en mismaktheid van die menslike karakter aan die lig bring. Dit sal die onheilige begeertes, die ontrowheid van die hart en die onreinheid van die lippe openbaar. Die sondaar se oortreding van Gods wet word aan hom getoon en sy gees is verslae onder die deurtastende invloed van die Gees van God. Hy verafsku homself waar

hy 'n blik kry op die reine, vleklose karakter van Christus.

Toe Daniël die heerlikheid gesien het wat die hemelse boods tapper omring het wat na hom gestuur is, was hy oorweldig deur die besef van sy eie swakheid en onvolmaaktheid. In 'n beskrywing van daardie wonderlike toneel sê hy: “Geen krag het in my oorgebly nie; want my gesonde kleur het in my verander, en verdwyn, en ek het geen krag oorgehou nie.” Dan. 10: 8. Die siel wat so getref is, sal sy selfsug haat en sy eieliefde verafsku, en hy sal deur die

geregtigheid van Christus verlang na 'n rein hart wat in ooreenstemming is met die wet van God en die karakter van Christus.

Paulus sê dat hy “wat die geregtigheid in die wet betref,” d.w.s. wat sy uiterlike dade betref, “onberispelik” was. Filip. 3: 6. Maar toe hy egter besef het dat die wet geestelik is, het hy sy sondigheid ingesien. Geoordeel volgens die letter van die wet soos mense dit gewoonlik op die uiterlike lewe toepas, was hy onskuldig; maar toe hy die diepere betekenis van daardie heilige voorskrifte begin

besef en homself gesien het soos God hom sien, het hy in ootmoed neergebuig en sy skuld bely. Hy sê: “Sonder die wet het ek vroeër gelewe, maar toe die gebod kom, het die sonde weer opgelewe, en ek het gesterwe.” Rom. 7: 9. Toe hy die geestelike aard van die wet ingesien het, het hy ook die ware afskuwelikheid van die sonde ingesien en al sy eiedunk was weg.

Die Here beskou nie alle sondes as ewe groot nie; by Hom is daar, net soos ook by die mens, grade van skuld; maar hoe nietig hierdie of daardie daad ook vir die mens mag

skyn, is geen sonde gering in die oog van God nie. Die mens se oordeel is partydig en onvolmaak; maar die Here sien alles in die ware lig. Die dronkaard word byvoorbeeld verag, en aan hom word gesê dat sy sonde hom uit die hemel sal uitsluit; terwyl hoogmoed, selfsug en hebsug dikwels onbestraf gelaat word. Maar dit is sondes hierdie wat God veral haat, want hulle is teenstrydig met Sy karakter — daardie onselfsugtige liefde wat die ganse hemel deurstraal. Diegene wat hulleself aan die growwe sondes skuldig maak, mag hulle skande en

armoede besef, asook hulle behoefte aan die genade van Christus; maar hoogmoed voel geen behoefte nie en sluit sy hart teen Christus en die oneindige seëninge wat Hy kan gee.

Die boetvaardige tollenaar wat gebid het: “O God, wees my sondaar genadig,” Lukas 18: 13, het homself as baie sondig beskou, en ander het hom ook so beskou; maar hy het sy behoefte ingesien, en onder 'n diepe besef van sy sonde en skande het hy God om genade gesmeek. Sy hart was oop vir die Gees om Sy werk te doen en hom vry te maak van die mag van die

sonde. Die Fariseër se vermetele, eiegeregtige gebed het getoon dat sy hart gesluit is vir die invloed van die Heilige Gees. Omdat hy so ver van God afgedwaal het, kon hy geen besef vorm van sy eie onreinheid in teenstelling met die goddelike heiligheid nie. Hy het geen behoefte gevoel nie, en het dus ook niks ontvang nie.

As u u sondigheid insien, moet dan nie wag om uself eers te verbeter nie. Hoe baie is daar nie wat dink dat hulle nie goed genoeg is om na Christus te kom nie. Dink u dat u uself kan verbeter deur u eie

pogings? “Kan 'n Kusiet sy vel verander, of 'n luiperd sy vlekke? Dan sal julle ook in staat wees om goed te doen, julle wat gewend is om kwaad te doen.” Jer. 13: 23. Vir ons is daar alleen by God hulp. Ons moet nie wag op sterker oortuigings, op beter geleenthede, op reiner harte nie, want van onself kan ons niks doen nie. Ons moet na Christus kom net soos ons is.

Maar laat niemand homself bedrieg met die gedagte dat God in Sy groot liefde en ontferming uiteindelik selfs diegene sal red wat Sy genade

verwerp nie. Die vreeslike sondigheid van die sonde kan alleen in die lig van die kruis reg besef word. Wanneer mense die argument aanvoer dat God te goed is om die sondaar te verwerp, laat hulle dan 'n blik op Golgota werp. Dit was omdat daar geen ander manier was om die mens te red nie; omdat die mens sonder hierdie soenoffer onmoontlik kon verlos word uit die mag van die sonde en herstel word in sy gemeenskap met heilige wesens, en ook omdat dit onmoontlik vir hom was om die geestelike lewe deelagtig te word, dat Christus die skuld van die

sondaar op Hom geneem en in sy plek gesterf het. Die liefde en lyding en dood van die Seun van God, getuig van die ontsettende grootheid van die sonde, en verklaar dat daar slegs een manier is om van die mag van die sonde verlos te word en 'n beter lewe te lei, en dit is die oorgawe van die hart aan Christus.

Die onboetvaardiges verontskuldig hulleself soms deur te wys op die naam-Christene en te sê: “Ek is net so goed as hulle. Hulle is nie onbaatsugtiger, matiger, en versigtiger as ek nie. Hulle het

plesier en self net so lief as ek.” Op hierdie manier wil hulle die foute van ander gebruik om hulle eie pligsversuim te regverdig. Maar die sonde en gebreke van ander sal niemand verontskuldig nie; want die Here het nie aan ons 'n sondige, menslike voorbeeld gestel nie. Die vleklose Seun van God is gegee as ons voorbeeld, en diegene wat kla oor die slegte voorbeeld van die naam-Christene is juis hulle wat edeler lewens behoort te voer en beter voorbeelde behoort te stel. As hulle dan so goed weet hoe 'n Christen hom behoort te gedra, is hulle sonde dan nie des te groter

nie? Hulle weet wat reg is en tog weier hulle om reg te doen.

Pas op vir uitstel. Moenie uitstel om u sonde te versaak en u hart deur Christus te laat reinig nie. Dis juis in hierdie verband waar duisende al 'n fout begaan het tot hul ewige verdriet. Ek sal nie hier vrys op die kortstondigheid van die lewe nie; maar daar is groot gevaar — 'n gevaar wat nie reg besef word nie—om na te laat om na die smeekstem van die Heilige Gees te luister en voort te leef in die sonde; want dit is tog wat afstel beteken. Sonde, hoe gering ons dit ook mag

ag, stel ons altyd aan die grootste gevaar bloot — die gevaar dat ons vir ewig mag verlore gaan. Die sonde wat ons nie oorwin nie, sal ons oorwin en ons uiteindelijke vernietiging veroorsaak.

Adam en Eva het hulleself wysgemaak dat die eet van die vrug van 'n boom tog nie sulke verskriklike gevolge kan hê as wat God verklaar het nie. Maar hierin het hulle juis Gods onveranderlike en heilige wet oortree, en dit het skeiding gebring tussen die mens en God, en die sluise geopen wat ongekennde ellende en die dood in

die wereld gebring het. Eeu na eeu is die stem van rouklag op die aarde gehoor, en die ganse skepping sug tesame in barensnood as gevolg van die mense se oortreding. Selfs die hemel is aangetas deur die rebellie teen God. Golgota staan as die ewige gedenkteken van die onuitspreeklike offer wat daar nodig was om versoening te doen vir die oortreding van die goddelike wet. Laat ons nooit die sonde gering skat nie.

Elke oortreding, elke veragting of verwerping van die genade van Christus, werk terug op uself; dit

verhard die hart, verswak die wilskrag, verstomp die verstand en maak jou nie alleen minder geneig om jouself oor te gee nie, maar ook magteloser om gehoor te gee aan die sagte smeekstem van Gods Heilige Gees.

Baie trag om 'n lastige gewete stil te maak met die gedagte dat hulle, as hulle maar net wil, 'n ander weg kan inslaan, en dat hulle, hoewel hulle die roepstem van genade versmaai, later weer geleentheid sal kry om te gehoorsaam. Hulle dink dat hulle, nadat hulle telkens die Heilige Gees bedroef het en hulle

aan die kant van Satan geskaar het, in 'n tyd van nood tot inkeer sal kom en sal kan verander; maar dit geskied nie so maklik nie. Die ondervinding en opleiding van 'n leeftyd oefen so 'n magtige invloed op die hart uit dat maar min dan begerig is om die beeld van Christus te ontvang.

Selfs een verkeerde karaktertrek, een sondige begeerte, as daarin volhard word, sal uiteindelik die invloed van die evangelie op die hart kragteloos maak. Elke sondige daad laat die siel verder afdwaal van God. Die man wat ongeloof

openbaar of onverskillig is teenoor goddelike waarheid, samel maar net die oes in van wat hy vroeër gesaai het. In die hele Bybel is daar nie 'n ernstiger waarskuwing teen die sonde as dié van Salomo nie, “Sy eie ongeregthede vang hom, die goddelose, en in die vangstrikke van sy sonde word hy vasgehou.” Spreuke 5: 22.

Christus is altyd gereed om ons van die sonde te verlos, maar Hy dwing niemand nie; as ons dan deur volharding in die sonde so verslaaf is daaraan dat ons geen begeerte het om daarvan verlos te word nie, as

ons Sy genade nie wil aanneem nie, wat kan Hy dan nog meer doen?

Ons het onself vernietig omdat ons Sy liefde steeds verwerp het. “Kyk, nou is dit die tyd van die welbehae; kyk, nou is dit die dag van verlossing.” 2 Kor. 6: 2. “Vandag as julle Sy stem hoor, verhard julle harte nie.” Heb. 3:7, 8.

“Die mens sien aan wat voor oë is, maar die Here sien die hart aan.” 1 Sam. 16: 7. Hy sien die vreugde en smart en die afdwalings van die menslike hart waar soveel onreinheid en bedrog in skuil. Hy is bekend met al ons beweegredes en

planne. Gaan maar na Hom toe met u hart so vol sonde as dit is. Maak u hart voor God oop soos die psalmdigter, en bid die volgende gebed: “Deurgrond my, o, God, en ken my hart; toets my en ken my gedagtes en kyk of daar by my 'n weg is van smart en lei my op die ewige weg.” Ps. 139: 23, 24.

Baie het 'n bloot verstandelike godsdiens, 'n vorm van godsaligheid, sonder dat die hart gereinig is. Maar ons moet bid: “Skep vir my 'n rein hart, o, God, en gee opnuut in die binneste van my 'n vaste gees.” Ps. 51: 12. Wees

eerlik met uself. Wees net so emstig en volhardend as u sou wees as u lewe op die spel was. Dit is 'n saak wat u alleen met God moet uitmaak — vir die ewigheid moet uitmaak. As u slegs hoop, en niks meer nie, sal dit u ewige ondergang bewerkstellig.

Ondersoek Gods Woord biddend. In die Woord en die wet van God en in die lewe van Christus, het u die ewige beginsels van heiligheid “waarsonder niemand die Here sal sien nie.” Heb. 12: 14. Dit sal u oortuig van sonde en die weg van saligheid duidelik aanwys. Luister

daarna asof dit die stem van God is
wat tot u spreek.

As u sien hoe groot die sonde is, en
as u uself sien soos u waarlik is, dan
moet u nie moedeloos word nie.

Christus het gekom om sondaars te
red. Dis nie nodig vir ons om God
met ons te versoen nie, maar — o,
wonderbaarlike liefde! — God het
in Christus “die wêreld met
Homself versoen.” 2 Kor. 5: 19.

Deur Sy tere liefde trek Hy die hart
van Sy afvallige kinders tot Hom.

Geen aardse ouer kan ooit so
geduldig wees met die foute en
misstappe van sy kinders as God is

teenoor diegene wat Hy graag wil red nie. Niemand kan ooit ernstiger pleit met die oortreder as Hy nie. Geen mens het nog ooit met groter teerheid die afgedwaaldes gesmeek om terug te keer as Hy nie. Al Sy beloftes, al Sy waarskuwings is slegs uitings van Sy onuitspreeklike liefde.

As Satan kom om u te vertel hoe 'n groot sondaar dat u is, vestig dan u oë op u Verlosser en noem Sy verdienstes. Dit sal u help om u oë op Sy lig te hou. Bely u sonde, maar sê aan die vyand dat “Christus Jesus in die wêreld gekom het om

sondaars te red" (1 Tim. 1: 15), en dat u ook deur Sy liefde gered kan word. Jesus het aan Simon 'n vraag gestel omtrent twee skuldenaars. Die een het aan sy heer 'n klein bedraggie geskuld, terwyl die ander 'n groot som geskuld het; maar hy het albei se skuld kwytsgeskel, en Christus het aan Simon gevra watter van die twee sy heer die meeste sou liefhê. Simon het geantwoord, "Die een aan wie die heer die meeste geskenk het." Lukas 7: 43. Ons was ook groot sondaars, maar Christus het gesterf sodat ons vergifnis kan ontvang. Die verdienste van Sy soendood ten

behoewe van ons is genoeg om die Vader tevrede te stel. Diegene wat Hy die meeste vergewe het, sal Hom ook die meeste liefhê en sal ook die naaste aan Sy troon staan om Hom lof toe te bring vir Sy groot liefde en oneindige offerande. Hoe meer ons die liefde van God besef, hoe meer sal ons die sondigheid van die sonde besef. Wanneer ons die lengte van die ketting sien wat neergelaat is om ons te red, as ons enigsins die oneindige opoffering besef wat Christus vir ons gemaak het, sal dit ons harte verbrysel en sag maak.

Hoofstuk 4: Belydenis van Sonde

“HY wat sy oortredinge bedek, sal nie voorspoedig wees nie; maar hy wat dit bely en laat staan, sal barmhartigheid vind.” Spreuke 28: 13.

Die voorwaardes waarop mens genade van God ontvang, is eenvoudig en redelik. Die Here verwag nie dat ons iets smartliks moet doen om vergifnis van sonde te ontvang nie. Ons hoef nie lang pelgrimstogte en swaar boete te doen om ons by Hom aan te beveel, of die uitdelging van ons sondes te

verkry nie; maar hy wat sy sonde bely en versaak, sal genade ontvang.

Die apostel sê, “Bely mekaar julle misdade en bid vir mekaar, sodat julle gesond kan word.” Jak. 5:16. Bely julle sondes voor God wat dit alleen kan vergewe, en bely julle misdade vir mekaar. As u u vriend of buurman leed aangedoen het, moet u u skuld bely, en dis sy plig om u te vergewe. Dan nog moet u God ook om vergifnis vra, want die broeder wat u leed aangedoen het, is die eiendom van God, en toe u hom benadeel het, het u ook teen sy

Skepper en Verlosser gesondig. Die saak dien voor die enigste Middelaar, ons Groot Hoëpriester “wat in alle opsigte versoek is net soos ons, maar sonder sonde,” en “wat met ons swakhede kan medelyde hê” en ons van alle sonde kan reinig. (Heb. 4: 15.)

Diegene wat hulle nog nie voor die aangesig van God verootmoedig het en hulle sonde bely het nie, het nog nie die eerste voorwaarde van aanneming nagekom nie. As ons nog nie tot 'n onberoulike bekering gekom het nie, en nog nie in ootmoed en met 'n verslae gees ons

sondes bely het en dit verafsku het nie, dan het ons nog nooit opreg om vergifnis gesoek nie, en as ons dit nog nooit gesoek het nie, het ons ook nog nooit die vrede van God gevind nie. Die enigste rede waarom ons sondes van die verlede nog nie vergewe is nie, is omdat ons nie gewillig is om ons harte te verootmoedig en te voldoen aan die voorwaardes van Gods woord nie. Wat ons moet doen, word duidelik omskryf. Belydenis van sonde, of dit in die openbaar of in die privaat is, moet vry en openhartig geskied. Dit moenie by die sondaar afgedwing word nie. Dit moet ook

nie op 'n ligsinnige, onverskillige manier gedoen word, of afgedwing word van diegene wat nie die afskuwelikheid van die sonde beseef nie. Innige, opregte belydenis van sonde sal verhoor word deur die God van barmhartigheid. Die psalmdigter sê: “Die Here is naby die wat gebroke is van hart en Hy verlos die wat verslae is van gees.” Ps. 34: 9.

Opregte belydenis is nooit vaag nie; bepaalde sondes word by naam genoem. Die sonde mag van so 'n aard wees dat dit alleen voor God bely moet word; dit mag misdade

wees wat bely moet word aan die persone wat daardeur leed aangedoen is; of die sonde mag van 'n openbare aard wees wat in die openbaar bely moet word. Maar alle belydenis moet definitief wees en bepaalde sondes waaraan u skuldig is, moet bely word.

In die dae van Samuel het die Israeliete van God afgedwaal. Hulle het gely as gevolg van hulle sonde, want hulle het hulle geloof in God versaak, Sy krag en wysheid om die volk te regeer, vergeet, en hulle vertrouwe in Sy bekwaamheid om hulle te beskerm, verloor. Hulle het

hulle rug op die Groot Heerser van die heelal gekeer en 'n regeerder verlang soos dié van die nasies rondom hulle. Maar voordat hulle weer vrede gevind het, het hulle die volgende belydenis gedoen: “By al ons sondes het ons kwaad gedoen deur 'n koning vir ons te begeer.” 1 Sam. 12: 19. Die bepaalde sonde waaraan hulle skuldig was, moes hulle bely. Hulle snode ondankbaarheid het hulle in die moeilikheid gedompel en hulle van God geskei.

God sal belydenis van sonde nie aanneem nie as dit nie gepaard

gaan met opregte berou en hervorming nie. Daar moet 'n bepaalde verandering in die lewe plaasvind; alles wat God mishaaag moet versaak word, en dit sal bewerk word deur 'n opregte berou oor die sonde. Die werk wat van ons kant verlang word, word duidelik voor ons gestel “Was julle, reinig julle, neem die boosheid van julle handeling voor My oë weg; hou op om kwaad te doen, leer om goed te doen. Soek die reg, help die verdrukte reg, doen reg aan die wees, verdedig die saak van die weduwee.” Jes. 1: 16, 17. “Gee die goddelose die pand terug, vergoed

hy wat geroof is, wandel hy in die insettinge van die lewe sodat hy geen onreg doen nie — dan sal hy sekerlik lewe, hy sal nie sterwe nie.” Eseg. 33: 15. In verband met die bekering sê die apostel Paulus, “Want kyk, juis dit dat julle bedroef geword het volgens die wil van God — hoe groot 'n ywer het dit in julle gewerk, ja verantwoording, verontwaardiging, vrees, verlange ywer, bestraffing. In alles het julle gewys dat julle rein is in die saak.” 2 Kor. 7: 11.

Wanneer die sonde eers die sedelike gevoel verstomp het, dan sien die

sondaar nie die gebreke van sy karakter nie en hy besef ook nie die grootheid van sy sonde nie; en as hy homself nie oorgee aan die werking van die Heilige Gees nie, sal hy blind wees vir sy sonde. Sy belydenis is nie ernstig en opreg nie. Vir elke sonde wat hy bely, maak hy 'n verskoning, en sê dat as dit nie vir die omstandighede was nie hy nooit die sonde sou begaan het waarvan hy beskuldig is nie.

Nadat Adam en Eva van die verbode vrug geëet het, was hulle oorweldig deur die skande van hulle daad en hulle was met vrees

bevange. Hulle eerste stap was om 'n verskoning te soek vir hulle sonde en om die doodvonnis te ontwyk. Toe die Here met hulle gepraat het oor hulle sonde het Adam die skuld deels op God en deels op sy vrou geplaas: “Die vrou wat U gegee het om by my te wees, sy het vir my van die boom gegee en ek het geëet.” Gen. 3: 12, 13. Die vrou het die skuld op die slang geplaas: “Die slang het my verlei en ek het geëet.” Waarom het U die slang gemaak? Waarom het U hom in Eden toegelaat? Hierdie vrae word veronderstel in die verskoning wat sy in haar sonde

gemaak het, en dus word God verantwoordelik gehou vir hulle val. Die Gees van selfregverdiging het sy oorsprong gehad by die vader van die leuen, en dit word ook gesien by al die seuns en dogters van Adam. Sulke belydenis is nie ingegee deur die goddelike Gees nie en God sal dit nie aanneem nie. Waar daar ware bekering is, aanvaar die mens self die skuld van sy oortredings en hy erken dit sonder bedrog of geveinsdheid. Net soos die arme tollenaar, sonder om selfs sy oë na die hemel te rig sal hy uitroep: "O, God, wees my sondaar genadig." Diegene wat hul skuld

beken, sal geregverdig word, want Jesus sal Sy bloed vir die boetvaardige siel pleit.

In die voorbeelde in Gods Woord van opregte bekering en verootmoediging het diegene wat belydenis gedoen het van hulle sondes geen verskoning daarvoor gemaak, of probeer om hulleself te regverdig nie. Paulus het nie getrag om hom te verontskuldig nie; hy skilder sy sonde in die swartste kleure, sonder om dit te wil goedpraat. Hy sê: “Ek het baie van die heiliges in gevangenis opgesluit, nadat ek van die

owerpriesters volmag gekry het; en so dikwels as hulle omgebring is, het ek my toestemming gegee. En in al die sinagoges het ek hulle dikwels gestraf en gedwing om te laster; en ek het uitermate teen hulle gewoed en hulle vervolg selfs tot in die buitelandse stede.” Hand. 26: 10, 11. Hy aarsel nie om te verklaar nie dat “Christus Jesus in die wêreld gekom het om sondaars te red van wie ek die vernaamste is.” 1 Tim. 1: 15.

Die verbryselde, boetvaardige hart, verootmoedig deur 'n opregte bekering, sal 'n besef kry van die

liefde van God en die groot soenoffer op Golgota, en dit waardeer. Soos 'n kind wat sy sondes aan 'n liefdevolle vader bely, so sal diegene wat waarlik berou het hulle sondes voor God bely. En ons lees: “As ons ons sondes bely, Hy is getrou en regverdig om ons die sondes te vergewe en ons van alle ongeregtigheid te reinig.” 1 Joh. 1: 9.

Hoofstuk 5: Toewyding

DIE belofte van God is: “Julle sal My soek en vind as julle na My vra met julle hele hart.” Jer. 29: 13.

Die hele hart moet aan God oorgegee word, of ons sal nooit in Sy ewebeeld kan herskep word nie. Van nature is ons vervreemd van God. Die Heilige Gees beskryf ons toestand in die volgende woorde: “Dood deur die misdade en die sondes.” Efe. 2:1. “Die hele hoof is siek en die hele hart is krank. Daar is geen heel plek aan nie.” Jes. 1:5, 6. Ons is in die strikke van Satan

gevang waarin ons gehou is “om sy wil te doen.” 2 Tim. 2: 26. God wil ons genees en vrymaak. Maar aangesien dit beteken dat ons heeltemal verander moet word, dat ons geheel en al herskep moet word, moet ons ons heeltemal aan Hom oorgee.

Die stryd teen self is die felste stryd wat nog ooit gestry is. Die oorgawe van self, die oorgawe van die wil aan God, kos stryd; dog die siel moet aan God oorgegee word voordat dit in heiligheid kan herskep word.

Die regering van God, soos Satan ons wil wysmaak, berus nie op blinde onderwerping, en dit bestaan nie in onredelike oorheersing nie. Dit doen 'n beroep op ons verstand en gewete. “Kom nou en laat ons die saak uitmaak,” is die uitnodiging van die Skepper aan ons. (Jes. 1: 18.) God dwing nie die wil van Sy skepsels nie. Hy kan nie aanbidding aanneem wat nie bereidwillig en op intelligente wyse geskied nie. 'n Gedwonge onderwerping sal die ware ontwikkeling van hart en karakter verhinder; dit sal van die mens 'n blote outomaat maak, en dis nie die

doel van die Skepper nie. Hy verlang dat die mens, die pronkstuk van die skepping, die hoogs moontlike ontwikkeling sal bereik. Hy stel voor ons die hoë peil waartoe Hy ons wil bring deur Sy genade. Hy versoek ons om onself aan Hom oor te gee sodat Hy Sy wil in ons kan bewerk. Dit is aan ons oorgelaat om te kies of ons van die sonde vrygestel wil wees om die heerlike vryheid van die seuns van God deelagtig te word.

In ons oorgawe aan God moet ons noodwendig alles versaak wat ons van Hom kan skei. Daarom sê die

Heiland: “So kan dan ook niemand van julle wat nie afsien van al sy besittings, My dissipel wees nie.”

Lukas 14: 33. Alles wat die hart kan aftrek van God moet versaak word.

Mammon is die afgod-van vele.

Liefde vir geld, die hunkering na rykdom, is die goue ketting wat hulle aan Satan vaskoppel.

Reputasie en wêreldse eer word weer deur 'n ander klas aanbid. 'n

Lewe van selfsugtige gemak en vryheid van verantwoordelikheid is die afgod van nog ander. Maar al hierdie slaafse bande moet verbreek word. Ons kan nie deels aan God en deels aan die wereld behoort nie.

Tensy ons nie heeltemal aan God behoort nie is ons nie Sy kinders nie. Daar is diegene wat voorgee om God te dien, terwyl hulle op hulle eie krag vertrou om Sy wet te gehoorsaam, 'n regte karakter te vorm en die saligheid te verwerf. Hulle harte is nie getref deur die liefde van Christus nie, maar hulle trag om die pligte van die Christelike lewe na te kom as iets wat God van hulle verwag om die hemel te verdien. Sulke godsdiens beteken niks. As Christus in die hart woon sal die siel so vol van Sy liefde, en so vol van die vreugde van gemeenskap met Hom wees,

dat hy sal vaskleef aan Hom. Deur Hom te aanskou, sal self vergeet word. Liefde vir Christus sal die dryfveer wees van alle dade.

Diegene wat die dringende liefde van God voel, vra nie hoe min hulle moet gee om aan die eise van God te voldoen nie; hulle vra nie wat is die laagste peil nie, maar streef daarna om volkome volgens die wil van hulle Verlosser te lewe. Met die grootste bereidwilligheid gee hulle alles oor, en hulle belangstelling is volgens die waarde van die doel wat hulle nastreef. 'n Belydenis van Christus, sonder hierdie groot

liefde, is sommer net woorde,
nuttelose vormdiens en slawerny.

Voel u dat dit 'n te groot opoffering
is om alles aan Christus oor te gee?
Stel uself die vraag: “Wat het
Christus vir my gegee?” Die Seun
van God het alles gegee; Hy het
gely, Sy lewe en liefde gegee, vir
ons verlossing. En kan dit wees dat
ons, onwaardige voorwerpe van
sulke groot liefde, ons harte aan
Hom sal weier? Elke oomblik van
ons lewe, deel ons in die seëninge
van Sy genade; en dis juis om
hierdie rede dat ons nie die dieptes
van onkunde en ellende kan besef

waarvan ons verlos is nie. Kan ons Hom aanskou wat as gevolg van ons sondes deur boor is, en nogtans Sy liefde en opoffering versmaai? As ons dink aan die groot vernedering wat die Here van die heerlijkheid moes ondergaan, sal ons dan nog kla omdat ons die ewige lewe moet ingaan deur stryd en selfvernedering?

Menige trotse hart vra: “Waarom moet ek my verootmoedig en verneder voordat ek die versekering mag hê dat God my aangeneem het?” Ek wys u op Christus. Hy was sondeloos, en nog

meer, Hy was die Vors van die hemel; maar nogtans het Hy die sonde van die mensheid op Hom geneem. “Hy was saamgetel met die oortreders, terwyl Hy die sonde van baie gedra het en vir die oortreders gebid het.” Jes. 53: 12.

Maar wat gee ons as ons alles gee? Net 'n deur sonde besoedelde hart vir Jesus om deur Sy eie bloed te reinig en deur Sy grenslose liefde te red. En nogtans dink die mens dat dit swaar is om alles op te gee! Ek skaam my om dit te hoor en ek is skaam om dit neer te skryf.

God verwag nie dat ons enigiets sal opgee wat vir ons goed is nie. In al Sy handeling dra Hy ons belange op die hart. Ek wens dat almal wat Christus nog nie aangeneem het nie, kon besef dat Hy iets oneindig beter het om te gee as wat hulle vir hulleself soek. Wanneer die mens teenstrydig dink en handel met die wil van God, berokken hy homself onberekenbare skade. Geen vreugde kan gevind word op die weg wat verbied is deur die Een wat beter weet as ons en wat gedurig die beste vir Sy skepsels soek nie. Die weg van die oortreder is die weg van ellende en die dood.

Ons begaan 'n fout as ons dink dat God behae daarin skeep om Sy kinders te sien ly. Die ganse hemel stel belang in die geluk van die mens. Ons hemelse Vader versper nie die weg van vreugde vir Sy skepsels nie. God wil slegs hê dat ons die dinge sal vermy wat lyding en teleurstelling veroorsaak en wat die deur van geluk en die hemel vir ons sal sluit. Die Verlosser van die wereld neem sondaars aan soos hulle is, met al hulle behoeftes, gebreke en swakhede; en Hy is nie slegs gewillig om van sonde te reinig en verlossing deur Sy bloed

te skenk nie, maar Hy sal voldoen aan die begeertes van almal wat bereid is om in Sy juk te trek en Sy las te dra. Dit is Sy doel om rus en vrede te skenk aan almal wat na Hom kom om die brood van die lewe. Hy verwag dat ons net daardie dinge sal doen wat ons tot 'n hoër geluk sal voer — iets wat ongehoorsaamheid nooit aan ons sal kan gee nie. Die ware vreugde van die siel is om Christus te laat gestalte kry in die hart — Christus die hoop op die heerlikheid.

Baie vra: “Hoe moet ek myself aan God oorgee?” U begeer om uself

aan Hom te gee, maar u is swak en 'n slaaf van twyfelmoedigheid, en die sondige gewoontes oorheers u. U beloftes en voornemens is waardeloos. U kan u gedagtes en drifte en luste nie beheers nie. Die gedagte aan u gebroke beloftes en geloftes wat u nie nagekom het nie verswak u geloof in u eie opregtheid, en laat u voel dat God u nie sal aanneem nie, maar u hoef nie moedeloos te word nie. Wat u nodig het, is om die ware krag van die wil te besef. Dit is die heersende krag in die hart van die mens; dit laat hom besluit en kies. Alles hang af van die regte gebruik van die wil.

God het aan alle mense die vermoë gegee om te kies; hulle moet daardie krag beoefen. U kan u hart nie verander nie, u kan God nie uit u eie liefhê nie; maar u kan kies om Hom te dien. U kan u wil aan Hom onderwerp; Hy sal dan in u werk om te wil sowel as om te werk na Sy welbehae. Op hierdie manier sal u hele natuur onder die beheersing van die Gees van Christus kom; u liefde sal in Hom sy middelpunt vind en u gedagtes sal in ooreenstemming met Hom wees.

Om te verlang om goed en heilig te wees, is goed in 'n sekere mate;

maar as u daar ophou, sal dit niks baat nie. Baie wat maar net verlang en gehoop het om Christene te word, sal verlore gaan. Hulle het nooit tot die punt gekom waar hulle hulleself oorgegee het aan die wil van God nie. Hulle kies nie nou om Christene te wees nie.

Deur die regte beoefening van u wil kan u hele lewe verandei word. Deur u wil aan Christus oor te gee, verbind u uself met 'n mag wat sterker is as al die owerhede en magte. U sal krag van omhoog ontvang om u standvastig te maak, en dus sal u, deur 'n gedurige

oorgawe aan God, in staat gestel
word om die nuwe lewe te leef, ja
die lewe van geloof.

Hoofstuk 6: Geloof en Aanneming

DAAR U gewete deur die Heilige Gees wakker gemaak is, het u tot 'n sekere mate die boosheid van die sonde, die skuld en die ellende daarvan besef, en u verafsku dit. U voel dat die sonde u van God geskei het en dat u 'n slaaf in die mag van die bose is. Hoe meer u worstel om te ontvlug, hoe meer besef u u magteloosheid. U beweegredes is onrein; u hart is besoedel. U sien dat u lewe vol selfsug en sonde is. U verlang na vergifnis, reiniging en vryheid. Ooreenstemming met God,

gelykvormigheid aan Hom — hoe sal u dit verkry?

Dit is vrede wat u nodig het — die vergifnis van die hemel en vrede en liefde in u siel. Geld kan dit nie koop nie, geleerdheid kan dit nie verkry nie, wysheid kan dit nie bereik nie; u kan nooit hoop om dit deur u eie pogings of inspanning te verkry nie. Maar God bied dit vir u aan as 'n gawe, “sonder geld en sonder prys.” Jes. 55: 1.

Dit is uwe as u maar net u hand sal uitsteek en dit neem. Die Here sê: “Al was julle sondes soos skarlaken,

dit sal wit word soos sneeu; al was dit rooi soos purper, dit sal word soos wol.” Jes. 1: 18. “Ek sal julle 'n nuwe hart gee en 'n nuwe gees in jul binneste gee; en Ek sal die hart van klip uit julle vlees wegneem en julle 'n hart van vlees gee.” Eseg. 36: 26.

U het u sondes bely en dit in u hart versaak. U het besluit om uself aan God oor te gee. Gaan nou na Hom toe en vra Hom om u te reinig van u sondes en u 'n nuwe hart te gee. Glo dat Hy dit gedoen het omdat Hy belowe het om dit te doen. Dit is die les wat Jesus ons geleer het toe Hy

op die aarde was, naamlik dat ons moet glo dat ons die gawe ontvang het wat God belowe het, en dit sal ons s'n wees. Jesus het die mense van hulle siektes genees toe hulle in Sy krag geglo het; Hy het hulle gehelp in die sigbare dinge en dus hulle geloof aangewakker in die dinge wat hulle nie kon sien nie; en dit het hulle gelei om te glo in Sy mag om sonde te vergewe. Hy het dit uitdruklik gesê toe Hy die lam man gesond gemaak het: "Maar dat julle kan weet dat die Seun van die mens mag het om op aarde sondes te vergewe" het Hy aan die lam man gesê, "Staan op, neem jou bed

op en gaan na jou huis toe.” Matt. 9: 6. Waar Johannes van die wonderwerke van Christus praat, sê hy: “Hierdie is beskrywe, dat julle kan glo dat Jesus die Christus is, die Seun van God; en dat julle deur te glo die lewe kan hê in Sy Naam.” Joh. 20: 31.

Uit die eenvoudige Bybelse verhaal hoedat Jesus die siekes gesond gemaak het, leer ons hoe om in Hom te geloof vir die vergifnis van sonde. Laat ons let op die verhaal van die genesing van die lam man van Betesda. Hy was hulpeloos; vir agt-endertig jaar het hy nie geloop

nie, en nogtans gebied Jesus hom:
“Staan op, neem jou bed op en gaan
na jou huis toe.” Die siek man kon
gesê het, “Here, as U my eers
gesond maak, dan sal ek U bevel
gehoorsaam.” Maar nee, hy het
Christus se woord geglo, hy het
geglo dat hy gesond was, en hy het
dadelik probeer om te loop; hy het
sy wilskrag beoefen, en hy het
geloop, Hy het op die woord van
Christus gehandel, en God het hom
die krag gegee. Hy is gesond
gemaak.

U is ewe-eens 'n sondaar. U kan nie
versoening doen oor u sondes van

die verlede nie; u kan u hart nie verander of uself heilig maak nie. Maar God belowe om dit alles vir u te doen deur Christus. U glo daardie belofte; u bely u sondes, en u gee uself oor aan God. U span u wilskrag in om Hom te dien. Net so gewis as u dit doen, sal God Sy woord aan u gestand doen. As u die belofte aanneem — glo dat u vergewe en gereinig is — sal God dit vir u waarmaak; u word gesond net soos die lam man aan wie Christus krag gegee het om te loop toe hy geglo het dat hy gesond gemaak is. Dit is so as u dit glo.

Moenie wag om te voel dat u gesond is nie, maar sê, “Ek glo dit; dit is so, nie omdat ek dit voel nie, maar omdat God dit belowe het.”

Die Here Jesus sê: “Alles wat julle in die gebed vra, glo dat julle dit ontvang, en julle sal dit verkry.”

Markus 11: 24. Daar is 'n voorwaarde aan hierdie belofte verbonde, naamlik dat ons volgens die wil van God moet bid. Maar dit is die wil van God om ons van die sonde te reinig, om ons Sy kinders te maak en om ons in staat te stel om 'n heilige lewe te lei. Ons vra dus om hierdie seëninge, ons glo

dat ons hulle ontvang, en dank die Here ons verkry hulle ook werklik. Dit is ons voorreg om na Jesus te gaan vir reiniging, en om voor die wet te staan sonder skaamte of verwyt. “Daar is dan nou geen veroordeling vir die wat in Christus Jesus is nie, vir die wat nie na die vlees wandel nie, maar na die Gees.” Rom. 8: 1.

Voortaan behoort u nie meer aan uself nie; want u is duur gekoop. “Julle is nie deur verganklike dinge, silwer of goud, losgekoop nie, maar deur die kosbare bloed van Christus soos van 'n Lam sonder gebrek en

vlekkeloos.” 1 Pet. 1: 18, 19. Deur hierdie eenvoudige geloofsdaad het die Heilige Gees 'n nuwe lewe in u hart verwek. U is nou 'n kind van God, en Hy het u lief net soos Hy Sy Seun liefhet.

As u uself eenmaal aan die Here gegee het, moet dan nie weer terugtrek nie; moet Hom nie weer verlaat nie, maar sê elke dag: “Ek behoort aan Christus; ek het myself aan Hom gegee”; en vra Hom om Sy Gees aan u te gee en om u deur Sy genade te bewaar. Dit is wanneer u uself aan God oorgee en in Hom glo, dat u Sy kind word; en so moet

u ook in Hom lewe. Die apostel sê:
“Aangesien julle dan Christus Jesus
die Here aangeneem het, wandel in
Hom.” Kol. 2: 6.

Sommige meen dat hulle 'n
proeftyd moet deurmaak en bewys
moet lewer dat hulle wel hervorm
het, voordat hulle die seen van God
kan toeëien. Maar hulle kan dadelik
aanspraak maak op die seen van die
Here. Hulle moet Sy genade hê —
die Gees van Christus — om hulle
in hulle swakheid te help, of hulle
sal die bose nooit kan weerstaan
nie. Jesus wil graag he dat ons na
Hom toe moet kom net soos ons is,

vol sonde, hulpeloos en afhanklik. Ons mag kom met al ons swakhede, dwaashede, en sondigheid en aan Sy voete neerval. Dit is vir Hom die grootste genot om Sy arms van liefde om ons te slaan, ons wonde te verbind en ons van alle onreinheid te reinig.

Dis juis hier waar duisende skipbreuk ly: Hulle glo nie dat Jesus hulle persoonlik vergewe nie. Hulle neem Hom nie op Sy woord nie. Dit is die voorreg van almal wat die voorwaardes nakom, om die versekering te hê dat elke sonde uit vrye genade vergewe is. Verwerp

die gedagte dat Gods beloftes nie ook vir u geld nie; hulle is gegee aan elke boetvaardige sondaar.

Daar is in Christus krag en genade vir elke gelowige, en dienende engele sal dit aan hulle bring.

Niemand is te sondig om krag en reinheid en geregtigheid te vind in Jesus wat vir hulle gesterf het nie.

Hy wag om hulle besoedelde klere uit te trek, en hulle te beklee met die wit klere van geregtigheid; Hy beveel hulle om te lewe en nie te sterf nie.

God handel nie met ons soos sterflinge met mekaar handel nie.

Sy gedagtes teenoor ons is gedagtes van genade, liefde en die teerste ontferming. Hy sê: “Laat die goddelose sy weg verlaat en die kwaaddoener sy gedagtes; en laat hy hom tot die Here bekeer, dan sal Hy hom barmhartig wees; en tot onse God, want Hy vergeef menigvuldiglik.” Jes. 55: 7. “Ek delg jou oortredinge uit soos 'n newel en jou sondes soos 'n wolk.” Jes. 44: 22.

“Ek het geen behae in die dood van hom wat sterwe me, spreek die Here Here. Bekeer julle dan en lewe.” Ezeg. 18: 32. Satan staan gereed om die geseënde

versekerings van God van ons weg te neem. Hy wil alle hoop en lig aan die siel ontnem; maar u moet hom nie toelaat om dit te doen nie.

Moenie na die versoeker luister nie, maar sê: “Jesus het gesterwe sodat ek kan lewe. Hy het my lief en wil nie hê dat ek verlore moet gaan nie.

Ek het 'n ontfermende hemelse Vader; en ofskoon ek Sy liefde misbruik het, en alhoewel ek die seëninge wat Hy aan my gegee het, verwaarloos het, sal ek nogtans opstaan en tot my Vader gaan en aan Hom sê: ‘Ek het gesondig teen die hemel en voor U en ek is nie meer werd om u seun genoem te

word nie; maak my as een van U huurlinge.’” Die gelykenis vertel hoe die swerwer ontvang is. “Toe hy nog ver weg was, het sy vader hom gesien en innig jammer vir hom gevoel en gehardloop en hom omhels en hartlik gesoen.” Lukas 15: 18-20.

Maar selfs hierdie gelykenis, aandoenlik soos dit is, slaag nie daarin om die oneindige ontferming van die Vader uit te druk nie. Deur Sy profeet sê die Here: “Ek het jou liefgehad met 'n ewige liefde; daarom het Ek jou getrek met goedertierenheid” Jer.

31: 3. Terwyl die sondaar nog ver van die Vader se huis af is, en sy goed in 'n vreemde land deurbring, verlang die Vader se hart na hom. Elke verlange in die hart van die sondaar is slegs die tere smeekstem van Sy Gees, wat die swerwer smeek en met liefde trek om terug te keer.

Kan u nog twyfel, in weerwil van die heerlike beloftes van die Bybel? Kan u glo dat die Here die sondaar wat graag wil terugkom en wat verlang om sy sonde te versaak, op 'n wrede manier sal belet om in ootmoed aan Sy voete neer te val?

Weg met sulke gedagtes! Niks kan u siel meer kwaad doen as om so oor God te dink nie. Hy haat die sonde, maar Hy het die sondaar lief, en in Christus het Hy Homself gegee, sodat almal wat wil, gered kan word en in Sy heerlike koninkryk ingaan. Kan daar sterker en liefderyker taal gebruik word om Sy liefde vir ons uit te druk? Hy vra: “Kan ook 'n vrou haar suigeling vergeet dat sy haar nie sal ontferm oor die seun van haar skoot nie? Ofskoon hulle sou vergeet, nogtans sal ek jou nie vergeet nie.” Jes. 49: 15.

Hef u oë op, u wat twyfel en vreesagtig is; want Jesus leef om vir ons in te tree. Dank God vir die gawe van Sy geliefde Seun, en bid dat Hy nie tevergeefs vir u mag gesterf het nie. Die Gees roep u vandag. Kom met u hele hart na Jesus en vra om Sy seen.

Waar u hierdie beloftes lees, onthou dat hulle die uitdrukking is van onuitspreeklike liefde en ontferming. Die oneindige liefde van God gaan met onbegrensde ontferming uit tot sondaars. "In Hom het ons die verlossing deur Sy bloed, die vergifnis van die

misdade.” Efe. 1: 7. Glo net dat God u helper is. Hy wil Sy beeld in die mens herstel. Waar u in bekering en belydenis tot Hom kom, sal Hy in genade neerbuig en u vergifnis skenk.

Hoofstuk 7: Die Toets van Dissipelskap

“As iemand in Christus is, is hy 'n nuwe skepsel: die ou dinge het verbygegaan; kyk, dit het alles nuut geword.” 2 Kor. 5:17.

Mens mag miskien nie in staat wees om presies te sê waar en wanneer en hoe die bekering geskied het nie; maar dit is nog geen bewys dat jy nie bekeer is nie. Christus het aan Nikodemus gesê, “Die wind waai waar hy wil en jy hoor sy geluid, maar jy weet nie waarvandaan hy kom en waarnatoe hy gaan nie. So

is elkeen wat uit die Gees gebore is.” Joh. 3: 8. Soos die wind wat onsigbaar is, maar waarvan die uitwerking duidelik gesien en gevoel kan word, is ook die werking van die Gees van God in die menslike hart. Die herskeppende krag, wat die menslike oog nie kan sien nie, verwek 'n nuwe lewe in die siel; dit skep 'n nuwe wese in die ewebeeld van God. Terwyl die werking van die Gees stil en onsigbaar is, kan mens nogtans die uitwerking daarvan duidelik sien. As die hart deur die Gees vernuwe is, sal die bewyse daarvan in die lewe gesien

word. Hoewel ons van onself niks kan doen om ons hart te verander nie, of in ooreenstemming met God te bring nie; hoewel ons nie op onself of op ons goeie werke moet vertrou nie, sal ons lewe nogtans toon of die genade van God in ons woon. Daar sal 'n verandering in ons leefwyse, karakter en werk gesien word. Die teenstelling tussen wat ons eers was en wat ons nou is, sal baie duidelik uitkom. Ons karakter word geopenbaar, nie deur goeie of slegte dade so nou en dan nie, maar deur ons alledaagse woorde en dade.

Dit is heeltemal moontlik dat daar 'n uiterlike goeie gedrag kan wees sonder die vernuwende krag van Christus. Die feit dat ons graag die goedkeuring van ander wil wegdra en hoog aangeskryf wil wees, mag ons beweeg om 'n goeie lewe te lei. Selfrespek mag ons noop om verkeerde dinge te vermy, en 'n selfsugtige hart mag goeie dade verrig. Waaraan sal ons ons dan toets; hoe sal ons vasstel aan wie se kant ons staan?

Aan wie behoort die hart? Waar is u gedagtes? Van wie praat u graag?
Aan wie bestee u u liefde en vir wie

doen u die beste werk? As ons aan Christus behoort, sal ons oor Hom dink en ons soetste gedagtes sal van Hom wees. Al wat ons het en is, sal aan Hom toegewy wees. Ons sal verlang om Sy beeld te dra, Sy Gees te hê, Sy wil te doen en Hom in alles te behaag.

Diegene wat nuwe skepsels in Christus Jesus word, sal die vrugte van die Gees voortbring, naamlik: “Liefde, blydschap, vrede, lankmoedigheids, vriendelikheids, goedheids, getrouheids, sagmoedigheids, selfbeheersing.” Gal. 5: 22. Hulle sal die ou sondige

lewe versaak, en deur die geloof van die Seun van God sal hulle Hom navolg, Sy karakter openbaar en hulleself reinig soos Hy rein is. Die dinge wat hulle eers gehaat het, sal hulle nou liefhê, en die dinge wat hulle eers liefgehad het, sal hulle nou haat. Diegene wat eers trots was, is nou nederig van hart. Diegene wat ydel was, is nou ernstig en beskeie. Die dronkaard laat die drank staan, en die losbandiges voer 'n rein lewe. Die ydele modes en gewoontes van die wêreld word versaak. Christene sal hulle nie toelê op uiterlike versiering nie, maar hulle sal soek

om die verborge mens van die hart te versier met “'n sagmoedige en stille gees.” 1 Pet. 3:3, 4.

Tensy daar 'n hervorming in die lewe plaasvind, is daar geen bewys van 'n opregte bekering nie. As hy sy beloftes nakom, diegene vergoed wat hy te kort gedoen het, sy sondes bely, God en sy naaste liefhet, kan die sondaar seker wees dat hy van die dood tot die lewe oorgegaan het.

Wanneer ons, as sondaars, tot Christus kom en Sy genade deelagtig word, wel daar liefde in

ons hart op. Elke las is dan lig, want die juk van Christus is nie swaar nie. Plig word 'n vreugde, en opoffering 'n plesier. Die pad wat eers donker geskyn het, is nou bestraal deur die Son van Geregtigheid.

Die lieflikheid van Christus se karakter sal in Sy navolgers gesien word. Hy het daarin behae geskep om die wil van God te doen. Liefde tot God, ywer vir Sy heerlikheid — dit was die beheersende krag in die lewe van Christus. Liefde het al Sy dade mooi en edel gemaak. Liefde is uit God, en die hart wat nie

toegewy is nie, kan dit nie voortbring nie. Dit word alleen in die hart gevind waar Jesus regeer. “Ons het Hom lief, omdat Hy ons eerste liefgehad het.” 1 Joh. 4: 19. In die hart wat vernuwe is deur goddelike genade, is liefde die dryfveer. Dit vorm die karakter, beheers die drifte, hou ons in bedwang en veredel ons lewe. Hierdie liefde, in die hart gekoester, maak die lewe soet en versprei 'n veredelende invloed rondom ons.

Daar is twee foute waarteen die kinders van God moet waak — veral diegene wat pas tot bekering

gekom het. Die eerste, wat ons alreeds bespreek het, is die vertrouwe op die werke om hulle in die guns van God te bring. Hy wat probeer om heilig te word deur sy eie pogings om die wet te hou, streef na 'n onmoontlikheid. Alles wat die mens kan doen sonder Christus, is met sonde en selfsug besoedel. Dit is die genade van Christus alleen, deur geloof, wat ons kan heilig maak.

Die ander, nie minder gevaarlike fout, is dat geloof in Christus ons vrystel van die onderhouding van Gods wet, en dat ons werke. omdat

ons alleen deur genade salig word,
niks te doen het met ons verlossing
nie.

Ons moet egter daarop let dat
gehoorsaamheid nie in uiterlike
dade bestaan nie, maar dat dit uit
liefde geskied. Die wet van God is
'n uitdrukking van Sy natuur; dit is
die beliggaming van liefde, en
daarom ook is dit die grondslag van
Sy regering in die hemel en op
aarde. As ons harte herskep is in die
ewebeeld van God, as goddelike
liefde ons beheers, sal ons dan nie
die wet uitleef nie? As ons deur
liefde beheers en ons in die beeld

van ons Skepper herskep is, sal die belofte van die nuwe verbond aan ons vervul word: “Ek sal My wette gee in hulle hart en in hulle verstand sal Ek dit inskrywe.” Heb. 10: 16. En as die wet in die hart ingeskrywe is, sal dit nie die lewe beïnvloed nie? Gehoorsaamheid — die bewys van liefde en trou — is die teken van ware dissipelskap. Derhalwe sê die Skrif: “Dit is die liefde van God, dat ons Sy gebooie bewaar.” 1 Joh. 5: 3. “Hy wat sê: Ek ken Hom — en Sy gebooie nie bewaar nie, is 'n leuenaar en in hom is die waarheid nie.” 1 Joh. 2:4. In stede dat geloof mens van

gehoorsaamheid onthef, is dit geloof, en geloof alleen wat jou deur die genade van Christus in staat stel om te gehoorsaam.

Ons verdien nie die saligheid deur ons gehoorsaamheid nie; want die saligheid is 'n vrye gawe van God, wat ons deur die geloof aanneem. Maar gehoorsaamheid is die vrug van geloof. “Julle weet dat Hy verskyn het om ons sondes weg te neem, en geen sonde is in Hom nie. Elkeen wat in Hom bly, sondig nie. Elkeen wat sondig, het Hom nie gesien nie en Hom nie geken nie.” 1 Joh. 3:5, 6. Hier is die ware toets: As

ons in Christus bly, en die liefde van God in ons woon, sal ons gevoelens, ons gedagtes, ons dade, in ooreenstemming met Sy wil wees, soos uitgedruk in Sy heilige wet. “My kinders, laat niemand julle mislei nie: wie die geregtigheid doen, is regverdig soos Hy regverdig is.” 1 Joh. 3: 7. Gods heilige wet, soos op Sinai gegee, is 'n uiteensetting van geregtigheid.

Daardie sogenaamde geloof in Christus wat mens vrystel van gehoorsaamheid aan God, is nie geloof nie, maar vermetelheid. “Uit genade is julle gered deur die

geloof.” Efe. 2: 8. Maar “die geloof, as dit geen werke het nie, is in sigself dood.” Jak. 2:17. Voordat Jesus na die aarde toe gekom het, het Hy van homself gesê: “Ek het lus, o My God, om U welbehae te doen, U wet is binne-in My ingewande.” Ps. 40: 9. En kort voor Hy na die hemel opgevaar het, het Hy gesê: “Ek het die gebooie van My Vader bewaar en bly in Sy liefde.” Joh. 15: 10. Die Skrif sê: “Hieraan weet ons dat ons Hom ken, as ons Sy gebooie bewaar. . . . Hy wat sê dat hy in Hom bly, behoort self ook so te wandel soos Hy gewandel het.” 1 Joh. 2: 3-6.

“Want Christus het ook vir julle gely en 'n voorbeeld vir julle nagelaat, sodat julle Sy voetstappe kan navolg.” 1 Pet. 2: 21.

Die voorwaarde vir die ewige lewe is vandag nog net wat dit altyd was — presies wat dit in die Paradys was voor die val van ons eerste voorouers — naamlik, volkome gehoorsaamheid aan die wet van God — volmaakte geregtigheid. As die ewige lewe sou geskenk word sonder hierdie voorwaarde, sou dit die geluk van die ganse heelal in gevaar stel. Die weg vir die sonde

met al sy droefheid en ellende sou dan geopen wees en verewig word.

Voor sy val was dit vir Adam moontlik om 'n regverdige karakter te vorm deur gehoorsaamheid aan Gods wet. Maar hy het nie daarin geslaag nie, en weens sy sonde is ons natuur verdorwe en kan ons onself nie regverdig maak nie.

Aangesien ons sondig en onheilig is, kan ons die heilige wet nie volkome gehoorsaam nie. Ons het geen geregtigheid aan ons eie wat aan die eise van Gods wet kan voldoen nie. Maar Christus het vir ons 'n uitweg gemaak. Hy het te

midde van versoekings en beproewings op die aarde gelewe onder net sulke omstandighede as ons, maar Hy het nie gesondig nie. Hy het vir ons sondes gesterwe en nou bied Hy aan om ons sondes op Hom te neem en Sy geregtigheid aan ons te gee. As u uself aan Hom oorgee, en Hom aanneem as u Verlosser, dan word u om Sy ontwil regverdig verklaar, afgesien van die sonde wat u gedoen het. Christus se karakter geld in die plek van u karakter, en God neem u aan asof u nooit gesondig het nie.

En nog meer, Christus verander u hart. Hy woon in u hart deur geloof. Hierdie verbinding met Christus moet gehandhaaf word deur geloof en deur 'n gedurige onderwerping van die wil aan Hom; solank as u dit doen, sal Hy in u werk om te wil sowel as om te werk na Sy welbehae. Dan sal u kan sê: “Wat ek nou in die vlees lewe, leef ek deur die geloof van die Seun van God, wat my liefgehad het en Homself vir my oorgegee het.” Gal. 2: 20. Daarom ook het Jesus aan Sy dissipels gesê, “Dit is nie julle wat spreek nie, maar die Gees van julle Vader wat in julle spreek.” Matt. 10:

20. As Christus dus in u werk, sal u dieselfde gees openbaar en dieselfde werke doen, naamlik, werke van geregtigheid en gehoorsaamheid.

Ons het niks in onself om oor te roem nie; ons het geen grond vir selfverheffing nie. Ons enigste hoop is in die geregtigheid van Christus wat vir ons toegereken word en wat die Heilige Gees in en deur ons werk.

Waar ons van geloof praat, moet ons onthou dat daar twee soorte van geloof is: Daar is 'n soort geloof

wat nie eintlik geloof in die Bybelse sin is nie. Die bestaan en die almag van God, en die betroubaarheid van Sy Woord is feite wat selfs Satan en sy engele nie kan betwis nie. Die Bybel sê, “Die duiwels glo dit ook en hulle sidder.” Jak. 2: 19. Maar dit is nie geloof nie. Waar die geloof in Gods Woord gepaard gaan met 'n onderwerping van die wil en 'n oorgawe van die hart aan Hom — dit is geloof — die geloof wat deur liefde werk en die siel reinig. Deur geloof word die hart in die ewebeeld van God herskep. Die hart wat nie herskape is en hom nie aan die wet van God onderwerp en

ook nie kan nie, het nou behae in die gebooie van God, en roep saam met die psalmdigter uit: “Hoe lief het ek u wet; dit is my bepeinsing die hele dag.” Ps. 119: 97. En die geregtigheid van die wet word vervul in ons wat nie na die vlees wandel nie, maar na die Gees. (Rom. 8: 1.)

Daar is diegene wat kennis gemaak het met die vergewende liefde van Christus en wat regtig begeer om kinders van God te word, maar hulle besef dat hulle karakters onvolmaak is; hulle lewe is vol foute en hulle twyfel daaraan of

hulle harte deur die Heilige Gees
herskep is. Aan diesulkes wil ek
graag sê: Moenie in wanhoop opgee
nie. Dikwels sal ons aan die voete
van Jesus moet neerval en ween oor
ons foute en tekortkomings; maar
ons moenie moed opgee nie. Al kry
die vyand soms die oorhand, het
God ons nie verwerp of verlaat nie.
Nee, Christus is aan die regterhand
van God waar Hy vir ons intree.
Die apostel Johannes het as volg
geskryf: “Hierdie dinge skryf ek aan
julle, dat julle nie moet sondig nie;
en as iemand gesondig het, ons het
'n voorspraak by die Vader, Jesus
Christus, die Regverdige.” 1 Joh.

2:1. En laat ons nie die woorde van Christus vergeet nie, “die Vader Self het julle lief.” Joh. 16: 27. Hy verlang om julle tot Hom terug te bring en om Sy eie reinheid en heiligheid in julle te sien. As julle julleself maar net aan Hom wil oorgee, sal Hy “wat 'n goeie werk in julle begin het, dit voleindig tot op die dag van Jesus Christus.” Bid vuriger en laat u geloof kragtiger wees. Laat ons, namate ons ons eie kragte wantrou, steeds meer op die krag van ons Verlosser steun, en dan sal ons stof tot dankbaarheid hê in Hom wat ons genees.

Hoe digter u aan Jesus kom, hoe meer sal u u foute besef; want u sal dan beter kan sien en u onvolmaakthede sal duidelik afsteek by Sy volmaakte karakter. Dit is bewys dat die bedrieërye van Satan hulle krag verloor het, en dat die lewegewende Gees van God in u werk en u wakker maak.

Opregte liefde vir Christus woon nie in die hart wat nie sy eie sondigheid besef nie. Die siel wat deur die genade van Christus herskep is, sal Sy goddelike karakter bewonder; maar as ons nie ons eie sedelike onvolmaakthede

kan sien nie, is dit gewis 'n bewys dat ons nog nie 'n blik gekry het op die skoonheid en uitnemendheid van die karakter van Christus nie.

Hoe minder ons van onself dink, hoe meer sal ons die onbeskryflike reinheid en heerlikheid van ons Saligmaker waardeer. 'n Gesig van ons eie sondigheid sal ons tot Hom dryf om vergifnis; en wanneer die siel, onder 'n besef van sy eie hulpeloosheid, sy hand na Christus uitsteek, sal Hy Homself in Sy krag openbaar. Hoe meer die besef van ons behoefte ons tot Hom en die Woord van God dryf, hoe beter sal

ons Sy karakter verstaan en hoe
meer sal ons Sy beeld gelykvormig
word.

Hoofstuk 8: Opwassing in Christus

DIE verandering van hart waardeur ons kinders van God word, word in die Bybel wedergeboorte genoem. Dan weer word dit vergelyk met die ontkieming van die goeie saad wat deur die landman gesaai word. Diegene wat net tot Christus bekeer is, moet soos “pasegebore kindertjies” opgroei in Christus “tot 'n volwasse man en die mate van die voile grootte van Christus.” 1 Pet. 2:2; Efe. 4: 13. Dit word ook vergelyk met saad wat in die land gesaai is en wat opskiet en graan

voortbring. Jesaja sê dat hulle “eikebome van geregtigheid is, 'n planting van die Here, tot Sy verheerliking.” Jes. 61: 3. Aan die natuur word dus beelde ontleen om ons die verborge waarhede van die geestelike lewe beter te laat verstaan.

Die mens, met al sy wysheid en vernuf, kan nie die lewe van die kleinste diertjie voortbring nie. Dis alleen as gevolg van die lewe wat van God kom dat plante en diere kan lewe. Net so is dit ook alleen deur die lewe wat God gee dat daar geestelike lewe in die harte van

mense kan ontstaan. Tensy 'n mens uit God gebore is, kan hy nie die lewe van Christus deelagtig word nie.

Dit gaan met die wasdom net soos met die lewe. Dit is God wat die bloeisels laat ontwikkel en die vrugte laat voortkom. Dit is deur Sy krag dat die saadjie ontwikkel, “eers 'n halm, dan 'n aar, dan die voile koring in die aar.” Markus 4: 28. Van Israel sê die profeet Hosea, “Hy sal bloei soos 'n lelie . . . sy lote sal uitsprei, en sy prag wees soos dié van 'n olyfboom.” Hosea 14:7. En Jesus beveel ons: “Kyk na die

lelies, hoe hulle groei.” Lukas 12: 27. Die plante en blomme groei nie deur hulle eie krag of sorg nie, maar deur die dinge op te neem wat God vir hulle groeikrag voorsien het. Die kind kan nie deur kwelling of deur sy eie pogings een duim langer groei nie. En net so min kan u deur u te kwel, of deur u eie kraginspanning u geestelike groeikrag bevorder. Sowel plante as kinders groei deur die dinge op te neem wat hulle groeikrag sal bevorder, naamlik: lug, son skyn en voedsel. Wat hierdie dinge vir die natuurlike lewe is, is Christus vir diegene wat op Hom vertrou. Hy is

hulle “ewige lig” en “son en skild.”
Jes. 60: 19; Ps. 84: 12. “Hy is vir
Israel soos die dou;” en Hy sal op
hulle “neerdaal soos reent op die
grasveld, soos 'n swaar reent op die
aarde.” Hosea 14: 6; Ps. 72: 6. Hy is
die lewende water, “die brood van
God is Hy wat uit die hemel
neerdaal en aan die wêreld die lewe
gee.” Joh. 6: 23.

In die onuitspreeklike gawe van Sy
Seun het God die ganse aarde
omhul in 'n atmosfeer van genade,
net so werklik as die lug om die
aardbol. Almal wat verkies om
hierdie lewegewende atmosfeer in

te asem, sal lewe en opgroei tot die mate van die voile grootte van Christus.

Soos die blom hom na die son keer, sodat die helder sonstrale hom kan help om sy skoonheid en eweredigheid te volmaak, so moet ons ons ook na die Son van Geregtigheid keer, dat die hemelse lig ons kan bestraal en dat ons karakters ontwikkel kan word in die ewebeeld van Christus.

Jesus leer hierdie waarheid waar Hy sê, “Bly in My, en Ek in julle. Net soos die loot geen vrug kan dra van

homself as dit nie in die wynstok bly nie, so julle ook nie as julle in My nie bly nie; . . . want sonder My kan julle niks doen nie.” Joh. 15: 4, S. U is net so afhanklik van Christus om 'n heilige lewe te lei as wat die rank van die wynstok is om vrugte te dra. Sonder Hom het u geen lewe nie. U het geen krag om versoeking te weerstaan, of om op te was in genade en heiligheid nie. Deur in Hom te bly, sal u groei; en as u u lewe van Hom ontvang sal u nie verdor of sonder vrugte wees nie; u sal soos 'n boom wees wat langs 'n rivier staan.

Baie mense reken dat hulle 'n deel van die werk self moet doen. Hulle het op Christus vertrou vir die vergifnis van sonde, maar nou trag hulle om deur hulle eie pogings reg te lewe: Dog alle dergelike pogings sal misluk, want Jesus sê, “sonder My kan julle niks doen nie.” Ons opwassing in genade, ons vreugde, ons bruikbaarheid — alles hang af van ons verbinding met Christus. Dit is deur gemeenskap met Hom, elke dag, elke uur — deur in Hom te bly — dat ons in genade moet opwas. Hy is nie alleen die Leidsman nie, maar ook die Voleinder van ons geloof. Dit is

Christus eerste en altyd en laaste.
Hy moet by ons wees, nie slegs aan die begin en einde van ons loopbaan nie, maar ook by elke stap wat ons doen. Dawid sê: “Ek stel die Here altyddeur voor my; omdat Hy aan my regterhand is, sal ek nie wankel nie.” Ps. 16: 8.

Vra u: “Hoe moet ek in Christus bly?” — Op dieselfde manier as wat u Hom in die begin aangeneem het. “Soos julle dan Christus aangeneem het, wandel in Hom.” Kol. 2: 6. “Die regverdige sal uit die geloof lewe.” Heb. 10: 38. U het uself heeltemal aan God oorgegee, om Hom te dien

en te gehoorsaam en u het Christus aangeneem as u Verlosser. U kon nie self vir u sondes versoening doen of u hart verander nie; maar nadat u uself aan God oorgegee het, het u geglo dat Hy dit om Christus wil alles vir u gedoen het. Deur geloof het u Christus se eiendom geword, en deur geloof moet u ook in Hom opwas — deur te gee en te neem. U moet alles gee — u hart, u wil, u diens; gee uself aan Hom om Sy bevele te gehoorsaam; en u moet alles neem — Christus die volheid van seen om in u hart te woon om u krag, u geregtigheid, u helper te

wees, en om u krag te gee om te gehoorsaam.

Wy uself in die oggend aan die Here toe; laat dit u eerste werk elke dag wees. Laat dit u gebed wees: “Neem my, o Here, as heeltemal u eie. Ek lê al my planne aan u voete. Gebruik my vandag in U diens. Bly by my, en laat al my werk in U wees.” Dit moet daeliks geskied. Wy uself elke more aan die Here vir daardie dag. Gee al u planne aan Hom oor om uitgevoer of opgegee te word soos Hy mag lei. So kan u dag na dag u lewe in die hande van God stel; op hierdie manier sal u

lewe steeds meer en meer in die ewebeeld van Christus gevorm word.

Die lewe in Christus is 'n rustige lewe. Daar sal miskien geen heerlike gevoel wees nie, maar daar behoort 'n blywende, vreedsame vertrouwe te wees. U hoop is nie in uself nie; dit is in Christus. U swakheid is verbind met Sy krag, u onkunde met Sy wysheid, en u nietigheid met Sy ewigdurende mag. U moet dus nie op uself vertrou of u oë op uself vestig nie, maar op Christus. Dink oor Sy liefde, Sy heerlikheid en die

volmaaktheid van Sy karakter.
Christus in Sy selfverloëning,
Christus in Sy vernedering,
Christus in Sy reinheid en
heiligheid, Christus in Sy
weergalose liefde — dit is die dinge
wat die hart moet bepeins. Dit is
deur Hom lief te hê, Hom na te
volg, heeltemal op Hom te vertrou
dat u in Sy ewebeeld sal verander
word.

Jesus sê, “Bly in My.” Hierdie
woorde spreek van rus, sekerheid,
vertroue. Hy sê ook, “Kom na My
toe .... en Ek sal julle rus gee.” Matt.
11: 28, 29. Die psalmdigter druk

dieselfde gedagte uit in die volgende woorde: “Swyg voor die Here en verwag Hom.” Ps. 37: 7. Jesaja verseker ons, “In stil-wees en vertrouwe bestaan julle krag.” Jes. 30: 15. Hierdie rus word nie in ledigheid gevind nie; want die Heiland se uitnodiging in verband met rus gaan gepaard met 'n oproep tot werk: “Neem My juk op julle . . . en julle sal rus vind.” Matt. 11: 29. Die hart wat heeltemal in Christus rus gevind het, is die hart wat die vurigste vir Hom werk.

As u gedagtes met self besig is, is u oë van Christus, die bron van lewe

en sterkte, afgewend. Satan lê hom dus daarop toe om die oë van die gelowige van Christus af te hou en om sodoende die verbinding en gemeenskap van die siel met Hom te verhinder. Die genot van hierdie wêreld, die kwellings, moeilikhede en droefhede van die lewe, die foute van ander, u eie foute en onvolmaakthede — op sommige of al hierdie dinge sal hy die aandag vestig. Moenie deur sy listige planne verlei word nie. Baie wat opreg is en wat vir die Here wil lewe, bring hy dikwels daartoe om hulle oë op hulle eie foute en gebreke te vestig, en deur hulle op

hierdie wyse van Christus te skei, hoop hy om die oorwinning te behaal. Ons moenie onself die middelpunt van ons gedagtes maak en ons dan kwel of ons gered sal word of nie. Al hierdie dinge hou die siel weg van die Bron van ons krag. Vertrou u siel aan God toe en hoop op Hom. Praat en dink oor Jesus. Laat self in Hom opgeneem word. Verwerp alle twyfel en vrees. Sê saam met die apostel Paulus: “Ek is met Christus gekruisig, en ék leef nie meer nie, maar Christus leef in my. En wat ek nou in die vlees lewe, leef ek deur die geloof in die Seun van God wat my liefgehad het en

Homself vir my oorgegee het.” Gal. 2: 20. Rus in die Here. Hy is magtig om die pand te bewaar wat u aan Hom toevertrou het. As u uself in Sy hande laat, sal Hy u meer as oorwinnaar maak deur Christus wat u liefgehad het.

Toe Christus die menslike natuur opgeneem het, het Hy die mensheid met Homself verbind met 'n band van liefde wat nooit kan verbreek word deur enige mag behalwe uself nie. Satan sal dikwels probeer om ons te verlei om hierdie band te verbreek — om ons te beweeg om onself van Christus te skei. Dis juis

hier waar ons op ons hoede moet wees; ons moet stry en bid dat niks ons sal beweeg om 'n ander meester te kies nie; want ons staan altyd vry om dit te doen. Laat ons ons oë op Christus gevestig hou, en Hy sal ons bewaar. Met ons oë gevestig op Jesus is ons veilig; niks sal in staat wees om ons uit Sy hande te ruk nie. Deur Hom gedurig te aanskou, word ons “van gedaante verander na dieselfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, as deur die Here wat die Gees is.” 2 Kor. 3: 18.

Dit is op hierdie manier dat die eerste dissipels in die ewebeeld van

die Heiland gevorm is. Toe daardie dissipels die woorde van Jesus gehoor het, het hulle hulle behoefte aan Hom besef. Hulle het Hom gesoek, gevind en gevolg. Hulle het saam met Hom gewoon, geëet, gebid en gewandel. Hulle was by Hom soós leerlinge by hulle onderwyser, en daeliks het hulle van Sy lippe lesse van heilige waarheid ontvang. Hulle het tot Hom opgesien soos knegte tot hulle heer. Daardie dissipels was mense net soos ons. Hulle moes dieselfde stryd stry, en hulle het dieselfde genade nodig gehad om 'n heilige lewe te lei.

Selfs Johannes, die geliefde dissipel, die een wat die meeste soos die Heiland was, het nie van nature daardie lieflike karakter besit nie. Hy was nie slegs opdringerig en eersugtig nie, maar ook voortvarend en wraaksugtig. Maar namate die karakter van die goddelike Jesus aan hom geopenbaar is, het hy sy eie tekortkomings gesien, en die besef daarvan het hom nederig gemaak. Die krag en geduld en teerheid en die sagmoedigheid wat hy daeliks aanskou het in die lewe van die Seun van God, het sy siel met

bewondering en liefde vervul.
Daeliks het hy tot Christus
aangetrokke gevoel totdat self in die
liefde vir sy Meester uit die oog
verloor is. Sy wraaksugtige,
eersugtige natuur is deur die krag
van Christus verander. Die invloed
van die Heilige Gees het sy hart
vernuwe. Die krag van die liefde
van Christus het sy karakter
verander. Dit is die gewisse
uitwerking van verbinding met
Christus. As Christus in die hart
woon, word die hele karakter
verander. Die Gees van Christus en
Sy liefde versag die hart, bring die
siel tot bedaring en trek die

gedagtes en verlangens tot God en die hemel.

Na Christus se hemelvaart het Sy navolgers nog Sy teenwoordigheid gevoel. Dit was 'n persoonlike teenwoordigheid, vol liefde en lig. Jesus, die Heiland, wat saam met hulle gereis, gepraat en gebid het, en wat hulle harte bemoedig het, is terwyl Hy nog besig was om 'n seën op hulle uit te spreek, in die hemel opgeneem, en terwyl 'n wolk van engele Hom van hulle af wegneem, het hulle nog Sy stem gehoor: “Kyk, Ek is met julle al die dae tot aan die voleinding van die wêreld.” Matt.

28: 20. Hy het in die gedaante van 'n mens na die hemel gevaar. Hulle het geweet dat Hy voor die troon van God nog hulle Vriend en Verlosser is; dat Sy hart teenoor hulle nie verander het nie, en dat Hy Hom nog met die lydende mensdom vereenselwig. Voor die troon van God pleit Hy Sy eie verdienstes en kosbare bloed; Hy toon Sy deurboorde hande en voete ter herinnering aan die losprys wat Hy vir Sy verlostes betaal het. Hulle het geweet dat Hy na die hemel is om vir hulle plek te gaan berei, en dat Hy weer sou kom om hulle na Hom toe te neem.

Toe hulle ná Sy hemelvaart bymekaar gekom het, was hulle begerig om hulle versoeke in die naam van Jesus aan die Vader voor te lê. In diepe eerbied het hulle in gebed neergebuig, en die versekering herhaal: “Alles wat julle die Vader sal vra in My Naam, sal Hy julle gee. Tot nou toe het julle niks in My Naam gevra nie. Bid en julle sal ontvang, sodat julle blydskap volkome kan wees.” Joh. 16: 23, 24. Hulle het die hande van geloof hoër en hoër uitgestrek met die magtige argument: “Christus is dit wat gesterf het; ja, meer nog,

wat ook opgewek is, wat ook aan die regterhand van God is, wat ook vir ons intree.” Rom. 8: 34. En op Pinksterdag het die Trooster gekom, van wie Christus gesê het, “Hy bly by julle.” Joh. 14: 17. Van daardie dag af sou Christus voortdurend in die harte van Sy kinders woon. Die band tussen hulle sou nouer getrek word as toe Hy persoonlik by hulle was. Die lig, die liefde, en die krag van die inwo* nende Heiland het deur hulle geskyn, sodat diegene wat dit gesien het, “verwonderd was en hulle is as metgeselle van Jesus herken.” (Hand. 4: 13.)

Alles wat Christus vir die eerste dissipels was, wil Hy ook vir Sy kinders vandag wees; want in Sy laaste gebed, met Sy dissipels om Hom geskaar, het Hy gesê: “Ek bid nie vir hulle alleen nie, maar ook vir die wat deur hulle woord in My sal glo.” Joh. 17: 20.

Jesus het vir ons gebid, en Hy het gevra dat ons een met Hom mag wees, net soos Hy een is met die Vader. Wat 'n vereniging? Van Homself het die Heiland gesê: “Die Seun kan niks uit Homself doen nie”; “maar die Vader wat in My bly, Hy doen die werke.” Joh. 5: 19;

14: 10. As Christus dan in ons harte woon, sal Hy in ons werk, “om te wil sowel as om te werk na Sy welbehae.” Filip. 2: 13. Ons sal werk soos Hy gewerk het; ons sal dieselfde gees openbaar. En op hierdie manier sal ons, as ons Hom liefhet en in Hom bly, “opgroei in Hom wat die Hoof is, naamlik Christus.” Efe. 4: 15.

Hoofstuk 9: Die Werk en die Lewe

GOD is die Bron van die lewe, die lig en die vreugde van die heelal. Soos die sonstrale, soos water uit 'n lewende fontein vloei, so vloei daar seëninge van Hom tot al Sy skepsels. En waar die lewe van God in die harte van mense is, sal dit ook uitgaan in liefde en seen tot ander.

Die Heiland het Hom daarin verheug om gevalle mense op te hef en te verlos. Hiervoor het Hy Sy lewe veil gehad, die' kruis verdra en die skande verag. Op hierdie

manier ook werk die engele gedurig ten behoewe van die geluk van ander. Dis vir hulle 'n vreugde. Wat selfsugtige harte as vernederende diens beskou, naamlik diens vir diegene wat veragtelik en in alle opsigte benede hulle is, dit is die werk van sondelose engele. Die gees van Christus se selfopofferende liefde is die gees wat in die hemel heers, en daarin bestaan die ware geluk van die hemel. Dit is ook die gees wat die navolgers van Christus sal besiel, en die werk wat hulle sal doen.

As die liefde van Christus in die hart woon, sal dit geopenbaar word soos 'n lieflike geur — dit sal nie kan bedek word nie. Die heilige invloed daarvan sal gevoel word deur almal met wie ons in aanraking kom. Die gees van Christus in die hart, is soos 'n waterfontein in die woestyn, wat almal verkwik, en wat diegene wat klaar is om te beswyk, gretig maak om van die water van die lewe te drink.

Liefde vir Jesus sal geopenbaar word in 'n begeerte om te werk soos Hy gewerk het vir die opheffing en

seen van die mensdom. Dit sal mens met liefde, teerheid en medelyde vul teenoor alle skepsels.

Die Heiland se lewe op aarde was nie 'n lewe van gemak en eieliefde nie, maar Hy het ernstig en volhardend gewerk vir die redding van die verlore mensdom. Van die stal tot by Golgota het Hy die weg van selfverloëning bewandel; Hy het nie vrystelling gesoek van die moeilike werksaamhede, die vermoeiende reise en die afmattende werk nie. Hy het gesê: “Die Seun van die mens het nie gekom om gedien te word nie, maar

om te dien en Sy siel te gee as 'n losprys vir baie.” Matt. 20: 28. Dit was die een groot doel van Sy lewe; alle ander dinge het tweede plek ingeneem. Om die wil van God te doen en Sy werk te voleindig, was soos voedsel en drank vir Hom. Eiebelang het geen plek in Sy werk gehad nie.

Diegene wat deelgenote is van die genade van Christus sal ook gereed wees om enige opoffering te maak, sodat ander vir wie Hy gesterf het ook deel kan hê in die hemelse gawe. Hulle sal alles in hulle vermoë doen om die wêreld 'n

aangenamer plek te maak deur hulle lewe. Hierdie gees is 'n gewisse teken van 'n waarlik bekeerde siel. Sodra iemand tot Christus kom, ontstaan daar in sy hart 'n begeerte om aan ander te vertel van die dierbare Vriend wat Jesus vir hom geword het; hierdie reddende en heiligmakende waarheid kan nie in die hart verberg word nie. As ons met die geregtigheid van Christus bekleed is en die vreugde van Sy inwonende Gees smaak, sal ons nie kan stilbly nie. As ons ondervind het dat die Here goed is, sal ons iets te sê hê. Net soos Filippus, toe hy die Here

gevind het, sal ons ook ander na Hom toe bring. Ons sal die aantreklikhede van Christus aan hulle voorstel, en hulle vertel van die werklikheid van die lewe hiernamaals. Daar sal 'n vurige begeerte wees om in die voetstaple van Jesus te volg, en daar sal 'n ernstige verlange wees dat diegene rondom ons ook die Lam van God sal sien “wat die sonde van die wêreld wegneem.”

Die pogings wat ons aanwend om ander te seën, sal ons weer tot seen strek: en dit is juis die doel wat die Here voor oë het met die aandeel

wat Hy ons in die verlossingsplan gee. Hy het aan die mens die voorreg geskenk om 'n deelgenoot te word van die goddelike natuur, sodat hy op sy beurt 'n seen kan wees tot sy medemens. Dit is die grootste eer, die grootste vreugde wat dit moontlik is vir God om aan die mens te gee. Diegene wat op hierdie wyse deel in die werk van liefde, kom die naaste aan hulle Skepper.

God kon net so lief die verkondiging van die evangelie en die diens van liefde aan die hemelse engele toevertrou het; Hy kon ander

middels gebruik het om Sy doel te bereik. Maar in Sy groot liefde het Hy ons uitgekies as Sy medewerkers, saam met Christus en die engele, sodat ons ook in die seen, die vreugde, die geestelike opheffing kan deel wat spruit uit sulke onselfsugtige diens.

Deur in die lyding van Christus te deel, word ons nader aan Hom gebring. Elke opoffering en elke goeie daad vir ander, versterk in die hart van die gewer die gees van weldadigheid en bring hom nog nader aan die hart van die Verlosser van die wereld, wat om ons ontwil

arm geword het sodat ons deur Sy armoede ryk kan wees. Alleen namate ons op hierdie manier beantwoord aan die doel van ons skepping sal die lewe vir ons 'n seën wees.

As u sou werk soos Christus bedoel het dat Sy dissipels moet werk, en siele vir Hom sou win, sou u u behoefte besef aan 'n dieper kennis en ondervinding van goddelike dinge, en u sal honger en dors na geregtigheid. Smeekbedes sal tot God opstyg, u geloof sal versterk word, en u siel sal drink uit die waterputte van die saligheid. Die

teenstand en beproewings wat u sal ondervind, sal u tot die Bybel en tot gebed dryf. U sal opwas in genade en die kennis van Christus, en u sal ryke ervarings opdoen.

Die gees van onbaatsugtige diens vir ander sal u karakter sterk en soos die van Christus maak, en dit sal vrede en vreugde aan u bring. Al u strewe sal heilig wees, en daar sal geen plek wees vir luiheid en selfsug nie. Diegene wat op hierdie wyse die Christelike deugde in beoefening bring, sal opwas en sterk word in die werk van die Here. Hulle sal 'n heldere geestelike

insig hê, 'n vaste, toenemende geloof, en groter vermoë om te bid. Die Gees van God in hulle hart sal heerlike musiek voortbring.

Diegene wat hulle so toewy aan onbaatsugtige diens ten behoewe van ander, is gewis besig om hulle eie heil uit te werk.

Die enigste manier om op te was in genade is om op onselfsugtige wyse die werk te doen wat Christus aan ons gegee het, naamlik om tot die beste van ons vermoë diegene te help wat hulp nodig het. Krag kom deur oefening; bedrywigheid is die een voorwaarde van lewe. Diegene

wat trag om hulle Christelike lewe aan die gang te hou deur stil te sit en maar net die seëninge wat van God kom, te geniet, en wat niks vir Christus doen nie, probeer eenvoudig om te lewe deur te eet sonder om te werk. Die gevolge van so 'n handelwyse is agteruitgang en verwording; dit is die geval op geestelike sowel as stoflike gebied. 'n Man wat weier om sy bene te gebruik, sal baie gou nie meer kan loop nie. Die Christen wat nie sy deur God gegewe kragte gebruik nie, sal nie slegs geen vordering maak in die Christelike lewe nie,

maar hy sal ook die vermoëns wat hy alreeds besit, verloor.

Die kerk van Christus is die kanaal wat God daargestel het vir die redding van mense; sy roeping is om die evangelie aan die wêreld te bring. Hierdie verpligting rus op alle Christene. Elkeen moet volgens sy talente en die geleentheid wat hy het die opdrag van die Heiland uitvoer. Die liefde van Christus wat aan ons geopenbaar is, maak ons skuldenaars aan almal wat Hom nog nie ken nie. God het ons die lig gegee, nie vir onself alleen nie, maar ook om op hulle te laat skyn.

As die navolgers van Christus hulle pligte sou besef soos hulle behoort, sou daar duisende wees wat die evangelie in heidense lande verkondig waar daar vandag maar een is; en almal wat nie persoonlik aan die werk kan deelneem nie sou dit deur hulle middele, hulle medelyde en hulle gebede ondersteun, en in Christenlande sou daar ook met groter erns gearbei word. Om vir Christus te werk hoef ons nie na heidenlande of selfs buite ons eie huislike kring te gaan as dit daar is waar ons werkkring lê nie. Ons kan in ons eie huislike kring, in

die kerk, en onder diegene met wie ons omgaan of sake doen, vir Christus werk.

Die Heiland het die grootste gedeelte van Sy aardse lewe in die timmermanswinkel op Nasaret deurgebring. Gediensstige engele het die Here vergesel waar Hy ongesien en ongeëerd met die ander mense gemeng het. Terwyl Hy by Sy skaafbank gewerk het, het Hy Sy dienste net so getrou vervul as toe Hy die siekes gesond gemaak het of op die meer van Galilea gewandel het. Ons kan dus, temidde van ons alledaagse pligte en in die

nederigste werk op aarde met Christus wandel en saamwerk.

Die apostel sê: “Laat elkeen, broeders, in die staat waarin hy geroepe is, daarin bly by God.” 1 Kor. 7: 24. Die sakeman kan sy sake doen op 'n manier wat die Here sal verheerlik, deur opreg te wees. As hy 'n ware navolger van Christus is, sal hy sy godsdiens orals met hom saamneem en die gees van Christus openbaar. Die masjinis kan ook 'n getroue gesant van Hom wees wat daar tussen die berge van Galilea nederige werk verrig het. Elkeen wat die naam van Christus noem,

behoort so te werk dat ander hulle
goeie werke sal sien en hulle
Skepper en Verlosser sal verheerlik.

Baie het hulleself verskoon om vir
Christus te werk omdat hulle meen
dat ander meer begaafd is as hulle.
Die mening is dat slegs diegene wat
spesiale talente het onder
verpligting is om hulle vermoëns
aan die diens van God toe te wy.
Baie is onder die indruk dat die
talente net aan 'n spesiaal
begunstigde klas gegee is, en dat
die ander uitgesluit is en nie hoef te
werk nie en ook nie deel sal hê aan
die uiteindelijke loon nie. Maar dit

word nie so verduidelik in die gelykenis nie. Toe die huisheer sy diensknegte geroep het, het hy aan elkeen sy werk gegee.

In 'n gees van liefde kan ons die nederigste werk verrig “soos vir die Here.” Kol. 3: 23. As die liefde van God in die hart is, sal dit ook in die lewe geopenbaar word. Die lieflike geur van Christus sal ons omring, en deur ons invloed sal ander opgehef en geseën word.

U moenie op groot geleenthede wag of buitengewone bekwaamhede verwag voordat u vir die Here

begin werk nie. U hoef u nie te bekommer oor wat die wereld van u sal dink nie. As u daelikse lewe getuig van reinheid en van die opregtheid van u geloof, en as ander sien dat u hulle graag wil help, sal u pogings nie tevergeefs wees nie.

Die armste en nederigste dissipel van Christus kan 'n seen tot ander wees. Hulle mag nie besef dat hulle enige goed doen nie, maar deur hulle stille invloed kan hulle strome van seëninge in beweging bring wat steeds dieper en wyer sal gaan, en dit mag wees dat hulle eers in die

hiernamaals die gevolge van hulle werk sal sien. Hulle sal nie weet of voel dat hulle iets groots verrig nie, en dit word nie van hulle verwag dat hulle hulle sal bekommer oor sukses nie. Hulle moet stil voortgaan, die werk wat God hulle gee getrou verrig, en hulle lewe sal nie tevergeefs wees nie. Hulle eie siel sal meer en meer in die ewebeeld van Christus gevorm word; in hierdie lewe is hulle medewerkers van God en op hierdie manier maak hulle hulleself geskik vir die edeler werk in die lewe hiernamaals.

Hoofstuk 10: 'n Kennis van God

GOD soek op baie maniere om Homself aan ons te openbaar en om ons in gemeenskap met Hom te bring. Die natuur spreek onophoudelik tot ons, en die hart wat oop is, sal indrukke ontvang van die liefde en heerlikheid van God soos geopenbaar in die dinge wat Hy gemaak het. Die oor wat luister, kan hoor hoedat God deur die dinge wat Hy geskape het tot ons spreek. Die groen velde, die sierlike bome, die bloeisels, die blomme, die wolke, die reent, die riviere, die heerlikheid van die lug

bo ons — al hierdie dinge spreek tot ons harte en nooi ons om kennis te maak met Hom wat alles geskape het.

Die Heiland het baie lesse uit die natuur aan ons geleer. Die bome, die voëls, die blomme, die berge, die mere en die blou lug daarbo, asook ons alledaagse omgewing — al hierdie dinge het Hy ingevleg in Sy gesprekke sodat ons die lesse kan onthou, selfs temidde van die sorge en swaar geswoeg van die lewe.

God wil hê dat Sy kinders Sy werke sal waardeer en dat hulle hulle sal verheug in die eenvoudige skoonheid van hulle aardse tuiste. Hy het skoonheid lief, maar bo alles het Hy 'n mooi karakter lief; Hy wil hê dat ons die reinheid en skoonheid van die blomme sal aankweek.

As ons maar net wil luister, sal ons lesse van gehoorsaamheid en vertrouwe leer uit die dinge wat God geskape het. Die sterre wat eeu na eeu hulle baan deur die lugruim volg, en selfs die kleinste atoom — alles in die natuur is onderworpe

aan die wil van die Skepper. En God sorg vir alles en onderhou alles wat Hy geskape het. Hy wat die ontelbare wêrelde in stand hou, sorg ook vir die klein voëltjies wat sonder vrees hulle liedjies sing. As ons werk of bid of slaap of opstaan, is die oog van die hemelse Vader op ons. Die ryk man in sy oorvloed, en die arm man en sy kinders in hulle armoede — almal geniet die beskerming van die Vader in die hemel. Daar val geen traan of God merk dit op, en daar is geen uiting van vreugde waarop Hy nie let nie.

As ons dit maar ten voile sou glo,
sou ons geen onnodige kwelling hê
nie. Ons lewens sou nie so vol
teleurstelling wees soos nou nie;
want alles, groot of klein, sou ons in
die hande van God laat, wat nie in
verleentheid gebring word deur ons
menigvuldige sorge of daardeur
oorweldig word nie. Ons sou dan 'n
sielevrede geniet wat ons nie tevore
geken het nie.

Namate ons ons in die skoonheid
van die aarde verlustig, moet ons
ook oor die nuwe aarde dink, wat
die vloek van die sonde en die dood
nooit sal ken nie, en waar die

natuur nie meer die donker
skaduwee van die vloek sal dra nie.
Ons kan ons nooit verbeel hoe
heerlik die tuiste van die verlostes
sal wees nie. In die dinge wat ons in
die natuur sien, het ons maar 'n baie
flou voorstelling van die
heerlikheid van God. Ons lees: “Wat
die oog nie gesien en die oor nie
gehoor en in die hart van die mens
nie opgekom het nie, wat God berei
het vir die wat Hom liefhet.” 1 Kor.
2: 9.

Digters en natuurkundiges besing
die skoonheid van die natuur, maar
dis die Christen wat hierdie dinge

die beste kan geniet, want hy sien daarin die handewerk van sy hemelse Vader, en in die blomme, struikgewas en bome sien hy die liefde van God. Niemand kan die berge en vlaktes en riviere en see reg waardeer wat nie daarin 'n uitdrukking van Gods liefde tot die mens sien nie.

God spreek tot ons deur Sy voorsienigheid, asmede deur die invloed van Sy Gees op ons hart. In ons omstandighede en omgewing en in die dinge wat daeliks rondom ons gebeur, het ons kosbare lesse as ons harte maar net oop was om

hulle te ontvang. Toe die psalmdigter die voorsienigheid van God in Sy werke bespeur het, het hy gesê, “Die aarde is vol van die goedertierenheid van die Here.” “Wie wys is, laat hy op hierdie dinge ag gee, en laat hulle let op die goedertierenheid van die Here.” Ps. 33: 5; 107: 43.

Ook spreek God tot ons deur Sy woord. Hier het ons 'n duideliker openbaring van Sy karakter, van Sy handeling met die mens, en van die groot verlossingswerk. Hier kry ons 'n blik op die geskiedenis van die patriarge, profete en ander

heiliges van die outyd. Hulle was mense net soos ons. Ons sien hoedat hulle geworstel het met teleurstellings net soos die wat tot ons kom, hoe hulle in versoeking beswyk het net soos ons, en nogtans weer moed geskep en deur die genade van God oorwin het; die kennis hiervan bemoedig ons in ons strewe om die geregtigheid. Waar ons van hulle ervarings lees, en van die lig en liefde en seëninge wat hulle ontvang het, ontbrand daar in ons harte ook 'n vurige begeerte om hulle na te volg en ook soos hulle met God te wandel.

Van die Ou-Testamentiese geskifte
het Jesus gesê — en dis net so waar
van die Nuwe Testament — “Dit is
dié wat van My getuig,” naamlik
die Verlosser in wie al ons hoop is.
Ja, die hele Bybel getuig van
Christus. Van die begin van die
skepping af, want “sonder Hom het
nie een ding ontstaan wat ontstaan
het nie,” tot by die slot van die
Bybel, “Ja, Ek kom gou,” lees ons
van Sy werke en hoor ons Sy stem.
As u die Heiland wil leer ken,
ondersoek die Skrifte.

Vul u hart met die woorde van God.
Hulle is die lewende water wat u

dors sal les. Hulle is ook die lewende brood wat van die hemel kom. Jesus het gesê: “As julle nie die vlees van die Seun van die mens eet en Sy bloed drink nie, het julle geen lewe in julle nie.” Joh. 6: 53. Hy het hierdie woorde as volg verduidelik: “Die woorde wat Ek vir julle sê, is gees en is lewe.” Joh. 6: 63. Ons liggame word opgebou uit wat ons eet en drink; en op geestelike gebied is dit ook so: dit is die dinge wat ons oorpeins wat ons geestelike lewe opbou.

Die engele is baie begerig om die verlossingsplan te verstaan; in die

hiernamaals sal dit die onderwerp wees waaroor die verlostes gedurig sal praat en sing. Is dit dan nie nou ons noukeurige ondersoek werd nie? Die oneindige genade en liefde van Jesus vir ons, is dinge wat ons ernstig behoort te oorpeins. Ons behoort diep na te dink oor die karakter van ons Verlosser en Voorbidder. Ons behoort te peins oor Sy sending, naamlik die verlossing van Sy volk van hulle sondes. As ons dan so oor hierdie onderwerpe nadink, sal ons geloof en liefde sterker word, en ons gebede sal aanneemliker wees by God omdat hulle steeds meer en

meer geloof en liefde sal openbaar;
hulle sal verstandig en vurig wees.
Daar sal meer vertrouwe in Jesus
wees, en ons sal Sy krag om diegene
te verlos wat deur Hom tot God
gaan, beter besef.

Namate ons die volmaakte karakter
van die Heiland oorpeins, sal die
begeerte by ons ontstaan om
heeltemal verander en in Sy
ewebeeld herskep te word. Daar sal
'n honger en dors in die siel van die
gelowige ontstaan om te word soos
die Een wat hy aanbid. Hoe meer
ons oor Christus dink, hoe meer sal

ons met ander van Hom praat en Hom aan die wêreld voorstel.

Die Bybel is nie slegs vir geleerdes geskryf nie; maar dit is vir die volk oor die algemeen bedoel. Die groot waarhede wat nodig is vir die saligheid word baie duidelik verklaar, en niemand sal die pad verloor, behalwe diegene wat hulle eie weg volg in plaas van die geopenbaarde wil van God.

Ons moenie die menings van ander oor die Skrifte aanneem nie, maar ons moet vir onself die woord van God ondersoek. As ons toelaat dat

ander vir ons dink, sal dit ons vermoëns verswak. Die edele kragte van die verstand kan so verminder deur gebrek aan oefening dat die diepere betekenis van die woord nie verstaan sal word nie.

Bybelondersoek en die vergelyking van die een skriftuur met die ander, en geestelike dinge met geestelike, sal die kennis vermeerder.

Daar is niks wat die verstand so ontwikkel as Bybelstudie nie. Geen ander boek kan die gedagtes so veredel en die geestesvermoëns so versterk, as die groot Bybelwaarhede nie. As die woord

van God ondersoek sou word soos dit behoort, sou die verstand ontwikkel en die karakter veredel word, en daar sou 'n standvastigheid wees soos maar min in ons dae gesien word.

Maar dit sal min help om die Skrifte op 'n haastige wyse te lees. Mens kan die hele Bybel deurlees sonder om die skoonheid en dieper betekenis daarvan te besef. As mens een gedeelte sou ondersoek totdat dit duidelik is en die verhouding daarvan tot die verlossingsplan besef word, sou dit van meer waarde wees as 'n hele aantal

hoofstukke wat sommer doelloos ge lees word sonder dat daar iets by geleer word. Hou altyd u Bybel by u, en as u kans kry, lees dit; leer die tekste van buite. Selfs as u op straat loop, kan u die tekste oorpeins.

Ons kan nie kennis opdoen sonder ernstige studie en gebed nie. Sommige dele van die Skrif is so duidelik dat almal hulle kan verstaan; maar daar is ander dele waarvan die betekenis nie so voor die hand liggend is nie. Die een teks moet met die ander vergelyk word; daar moet sorgvuldige navorsing en biddende oorpeinsing wees. Sulke

Bybelstudie sal ryklik beloon word. Net soos die mynwerker die kosbare are van goud onder die oppervlakte ontdek, so sal diegene ook wat die Skrifte volhardend ondersoek soos iemand wat na verborge skatte soek, die belangrike waarhede ontdek wat die onverskillige soeker nooit eens raaksien nie. Die oorpeinsing van die woorde van God in die hart, sal soos 'n stroom van lewende water wees.

Die Bybel moet nooit sonder gebed ondersoek word nie. Voordat ons dit lees, moet ons eers om die lig

van die Heilige Gees vra, en dit sal aan ons gegee word. Toe Natanael na Jesus gekom het, het die Heiland uitgeroep: “Hier is waarlik 'n Israeliet in wie daar geen bedrog is nie!” Daarop het Natanael gevra, “Waarvandaan ken U my?” Jesus het geantwoord: “Voordat Filippus jou geroep het toe jy onder die vyeboom was, het Ek jou gesien.” Joh. 1: 47, 48. En Jesus sal ons ook sien waar ons in die geheim bid en Hom om lig vra sodat ons die waarheid kan Verstaan. Engele van lig sal by diegene wees wat in ootmoed om leiding vra.

Die Heilige Gees verhef en verheerlik die Heiland. Dit is Sy werk om Christus, Sy geregtigheid, en die saligheid wat deur Hom verkry word, aan ons voor te stel. Van die Gees het Jesus gesê: “Hy sal neem uit wat aan My behoort, en aan julle verkondig.” Joh. 16: 14. Die Gees van Waarheid is die enigste doeltreffende leraar van die waarheid. Dink daaraan hoe hoog God die mensekinders skat, want Hy het Sy Seun gegee om vir hulle te sterf, en die Heilige Gees om hulle te leer en te lei.

Hoofstuk 11: Die Voorreg van Gebed

GOD spreek tot ons deur die natuur en deur Sy Woord, deur Sy voorsienigheid en deur die invloed van Sy Gees. Maar hierdie dinge is nie genoeg nie; ons moet ook ons hart voor Hom uitstort. Ten einde geestelike lewe en krag te hê moet ons werklike gemeenskap met ons hemelse Vader oefen. Ons mag oor Hom dink; ons mag Sy werke, Sy barmhartighede, en Sy seëninge bepeins; maar dit is nie gemeenskap oefen met Hom in die regte sin nie. Om met God gemeenskap te oefen,

moet ons iets hê om aan Hom te sê
aangaande ons eie lewe.

Gebed is die uitstorting van ons
hart tot God soos tot 'n vriend. Nie
dat dit nodig is om aan God bekend
te maak wat ons is nie, maar dis om
ons in staat te stel om Hom aan te
neem. Gebed bring God nie tot ons
af nie, maar dit neem ons op tot
Hom.

Toe Jesus op aarde was, het Hy Sy
dissipels geleer hoe om te bid. Hy
het hulle geleer om hulle daelikse
behoefte aan God bekend te maak,
en al hulle sorge op Hom te werp.

En die versekcring wat Hy aan hulle gegee het dat hulle gebede sou verhoor word, is ook 'n versekering aan ons.

Jesus self het dikwels gebid terwyl Hy op aarde onder die mense gewandel het. Ons Heiland het Hom met ons behoeftes en swakhede vereenselwig deur 'n smeker en bidder te word, en van die Vader nuwe krag te verlang vir Sy werk en die beproewings wat Hy moes deurmaak. Hy is ons voorbeeld in alle dinge. Hy is 'n broeder in ons swakhede, en was “in alle opsigte versoek net soos

ons, maar sonder sonde"; dog as die een wat sondeloos was, het Hy 'n afkeer gehad van die kwaad; en in 'n wereld van sonde moes Hy 'n groot sielestryd deurmaak. Sy menswording het gebed 'n noodsaaklikheid en 'n voorreg gemaak. Hy het troos en blydskap gevind in gemeenskap met Sy Vader. En as die Verlosser van die mens, die Seun van God, behoefte gehad het aan gebed, hoeveel te meer behoort swakke, sondige sterweling hulle behoefte te besef aan vurige aanhoudende gebed.

Ons hemelse Vader wag om die volheid van Sy seëninge op ons uit te stort. Dit is ons voorreg om diep te drink uit die fontein van Sy oneindige liefde. Hoe verbasend dat ons so min bid! God is bereid en gewillig om die opregte gebed van die nederigste van Sy kinders te verhoor, en tog is daar so 'n traagheid van ons kant om ons behoeftes aan Hom bekend te maak. Wat moet die engele van die hemel dink van arme, hulpelose mensekinders wat blootgestel is aan versoeking en tog so min bid en so min geloof het, terwyl die hart van God, vol oneindige liefde, verlang

na hulle, en bereid is om aan hulle te gee meer as wat hulle ooit kan bid of dink? Die engele skeep daar behaer in om hulle voor God neer te buig; hulle wil graag naby Hom wees. Hulle beskou gemeenskap met God as hulle hoogste genot; en nogtans skyn dit asof die kinders van die aarde, wat die hulp wat God alleen kan gee so nodig het, tevrede is onsonder die lig van Sy Gees en die gemeenskap van Sy teenwoordigheid te wandel.

Die duisternis van die Bose bedek diegene wat nalaat om te bid. Die influistering van die vyand verlei

hulle tot sonde; en dit alleen omdat hulle nie gebruik maak van die voorregte wat God hulle deur gebed wil skenk nie. Waarom moet die seuns en dogters van God traag wees om te bid, wanneer gebed die sleutel in die hand van die gelowige is wat die skatkamers van die hemel oopsluit, waar die onbeperkte rykdom van die Almagtige gebêre is? Sonder gedurige gebed en waaksaamheid, loop ons gevaar om agtelosig te word en van die regte pad af te dwaal. Die teenstander is gedurig daarop uit om die weg tot die genadetroon te versper sodat ons nie deur vurige gebed en geloof

genade en krag kan ontvang om versoeking te weerstaan nie.

Daar is sekere voorwaardes waarop ons kan verwag dat God ons gebede sal verhoor. Die eerste is dat ons ons behoefte aan Sy hulp sal besef. Hy het belowe, “Ek sal water giet op die dorsland en strome op die droë grond.” Jes. 44: 3. Diegene wat honger en dors na geregtigheid, wat verlang na God, mag seker wees dat hulle versadig sal word. Die hart moet oopgestel word vir die invloed van die Gees, of anders kan Gods seen nie ontvang word nie. Ons groot behoefte is op sigself

'n pleidooi wat op die welsprekendste wyse vir ons pleit. Maar die aangesig van die Here moet gesoek word om hierdie dinge vir ons te doen. Hy sê, “Bid, en vir julle sal gegee word,” Matt. 7: 7.

“Hy wat selfs sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy ook nie saam met Hom ons alles genadiglik skenk nie?” Rom. 8: 32.

As ons ongeregtheid in ons hart koester, as ons vasklem aan iets wat ons weet wat sonde is, sal die Here ons nie verhoor nie. Maar die gebed van 'n boetvaardige, gebroke hart

word altyd verhoor. As ons al die verkeerde dinge waarvan ons bewus is, reggemaak het, mag ons glo dat God ons gebede sal verhoor. Ons eie verdienste sal ons nie by God aanbeveel nie; dit is die verdienste van Jesus wat ons sal red, en Sy bloed wat ons sal reinig, maar ons moet die voorwaardes van aanneming nakom.

'n Ander vereiste vir gebedsverhoring is geloof. "Hy wat tot God gaan, moet glo dat Hy is en 'n beloner is van die wat Hom soek." Heb. 11:6. Jesus het aan Sy dissipels gesê, "Alles wat julle in

die gebed vra, glo dat julle dit ontvang, en julle sal dit verkry.”
Mark. 11: 24. Neem ons Hom op Sy woord?

Die versekering is veelomvattend en onbeperk, en Hy is getrou wat dit beloof het. As ons nie dadelik ontvang wat ons gevra het nie, moet ons nogtans glo dat die Here ons verhoor en dat Hy ons gebede sal antwoord. Ons is so sondig en kortsigtig dat ons soms om dinge vra wat ons nie tot seen sal strek nie, maar in Sy liefde skenk ons hemelse Vader ons net die dinge wat vir ons die beste sal wees —

juis wat ons self sou begeer het as ons sake kon sien soos hulle werklik is. Wanneer dit skyn asof ons gebede nie verhoor word nie, moet ons aan die belofte vasklem; want die antwoord sal gewis kom en ons sal die seen ontvang wat ons die nodigste het. Maar om te dink dat ons gebede sekerlik sal verhoor word, en dat ons juis die dinge sal ontvang waarvoor ons gevra het, en langs die weg wat ons gereken het, is vermetelheid. God is te wys om 'n fout te begaan en te goed om enige goeie ding te onthou aan diegene wat opreg wandel voor hom. Moenie bang wees om die Here te

vertrou nie, al sien u nie dadelik die antwoord op u gebede nie. Steun op Sy onwankelbare belofte, “Bid, en vir julle sal gegee word.” Matt. 7: 7.

As ons toegee aan vrees en twyfel en probeer om alles te verstaan voordat ons glo, sal ons net ons moeilikhede groter en erger maak. Maar as ons tot God kom, ons hulpeloosheid en afhanklikheid besef en in ootmoedige geloof ons behoeftes bekend maak aan Hom wat alwys is en alles sien en alles bestuur, sal Hy ons roepstem verhoor en Sy lig in ons harte laat skyn. Deur opregte gebed tree ons

in verbinding met die Ewige. Ons mag op die oomblik geen bewys hê dat die aangesig van ons Verlosser ons in liefde en ontferming betrag nie; maar dit is tog so. Ons mag nie voel dat Hy ons aanraak nie, maar Sy hand rus op ons in liefde en medelydende teerheid.

As ons tot God kom en om genade en seëninge vra, moet daar 'n gees van liefde en vergewensgesindheid in ons eie harte wees. Hoe kan ons bid, “Vergeef ons ons skulde soos ons ook ons skuldenaars vergewe” (Matt. 6: 12), en nogtans 'n gees van onvergewensgesindheid koester?

As ons verwag dat ons eie gebede moet verhoor word, moet ons ander vergewe op dieselfde wyse en in dieselfde mate as wat ons verwag om vergifnis te ontvang.

Volharding is een van die voorwaardes van gebedsverhoring. Ons moet gedurig bid as ons wil toeneem in geloof en geestelik opwas. Ons moet “volhard in die gebed,” en “daarin waak met danksegging.” (Rom. 12: 12; Kol. 4: 2.) Petrus vermaan die gelowiges “Wees dan ingetoë en nugter, om te kan bid.” 1 Pet. 4: 7. Paulus skryf, “Laat julle begeertes in alles deur

gebed en smeking met danksegging bekend word by God.” Filip. 4: 6.

“Maar julle, geliefdes,” sê Judas, “moet ... in die Heilige Gees bid en julleself bewaar in die liefde van God.” Judas 20, 21. Onophoudelike gebed beteken die onafgebroke gemeenskap van die siel met God, sodat die lewe van God in ons lewe kan instroom, en daar uit ons lewe weer reinheid en heiligheid kan terugvloei tot God.

Daar is behoefte aan ywer in ons gebede; laat niks u hinder nie. Doen alles in u vermoë om die gemeenskap tussen u siel en Jesus

ongestoord te hou. Neem elke geleentheid te baat om na die gewone bidplek te gaan. Diegene wat waarlik gemeenskap met God soek, sal by die biduur gesien word, getrou om hulle plig te doen, en sal gretig en ernstig wees om alle seëninge te ontvang. Hulle sal elke geleentheid te baat neem om te gaan waar hulle die ligstrale uit die hemel kan ontvang.

Ons behoort by die huisaltaar te bid, en ons moet veral nie die gebed in die binnekamer verwaarloos nie, want dit is die lewe van die siel. Dit is onmoontlik vir die siel om

vordering te maak as gebed verwaarloos word. Huislike of openbare gebed alleen is nie voldoende nie. In die verborge moet die hart vir die ondersoekende oog van God blootgestel word. Ons gebede in die verborge is alleen vir die oor van die gebedverhorende God. Geen nuuskierige oor moet sulke gebede hoor nie. In die verborge is die siel vry van die invloede van die omgewing en vry van opwinding. Kalm, dog vurig sal hy tot God roep. Soet en blywend is die invloed wat uitgaan van Hom wat in die verborge sien, Wie se oor oop is vir die gebed wat uit die

diepte van die hart kom. Deur 'n kalme, eenvoudige geloof, hou die siel gemeenskap met God en neem hy die strale van goddelike lig in homself op om hom in die stryd met Satan te versterk en te ondersteun.

Bid in u binnekamer, en laat u hart dikwels in u werk tot God opgehef word. So het Henog met God gewandel. Sulke stille gebede gaan soos wierook op tot die genadetroon. Satan kan nie die hart wat so op God vertrou, oorwin nie.

Geen tyd of plek is ongcskik om 'n gebed tot God te laat opstyg nie. Daar is niks wat ons kan belet om ons hart in die gees op te hef in ernstige gebed nie. Net soos Nehemia sy versoek aan koning Artasasta gerig het, kan ons ook in die gewoel van die straat, of in ons besigheid, 'n gebed tot God opstuur. Ons kan orals waar ons is 'n binnekamer vind. Die deur van ons hart behoort gedurig oop te wees, met die uitnodiging aan Jesus om in ons hart te kom woon as 'n hemelse gas.

Al word ons omring van 'n verderflike atmosfeer, hoef ons dit nie in te asem nie; maar ons kan in die reine atmosfeer van die hemel lewe. Ons kan alle onheilige verbeeldings en onreine gedagtes verban, as ons deur opregte gebed in die teenwoordigheid van God bly. Diegene wat ontvanklike harte het vir die seen en hulp van God, sal in 'n heiliger atmosfeer wandel as die van hierdie aarde, en hulle sal onafgebroke gemeenskap met die hemel hê.

Ons behoort Jesus duideliker te sien en die ewige dinge beter te

verstaan. Die hart van Gods kinders behoort vol te wees van die sieraad van heiligheid; en om dit te bewerkstellig, behoort ons te soek na goddelike openbarings van hemelse dinge.

Laat ons siel na omhoog getrek word, dat ons van God 'n teug van die hemelse atmosfeer mag ontvang. Ons kan so na aan God lewe dat ons gedagtes in elke onverwagte beproewing tot Hom sal uitgaan, net so natuurlik as die blom na die son draai.

Maak u behoeftes, u vreugde, u droefheid, u sorg en u vrees aan God bekend. U kan Hom nie daarmee belas of vermoei nie. Hy wat die hare van u hoof tel, is nie onverskillig omtrent die behoeftes van Sy kinders nie. “Die Here is vol medelyde en ontferming.” (Jak. 5: 11.) Ons smarte, ja selfs die mededeling daarvan, pynig Sy liefdevolle hart. Neem al u moeilikhede na Hom. Niks is te groot vir Hom om te dra nie, want Hy hou die wêrelde in stand en Hy heers oor die ganse heelal. Niks wat ons vrede aanraak, is te gering vir Hom om op te merk nie. Daar is

geen hoofstuk in ons lewe wat vir Hom te duister is om te lees nie; daar is geen moeilikheid te groot vir Hom om op te los nie. Geen ramp kan die geringste van Sy kinders tref nie, geen angs kan hulle siel kwel nie, geen blydskap kan hulle bemoedig nie, geen opregte gebed kan hulle lippe ontval nie, waarvan ons hemelse Vader nie kennis neem nie, of waarin Hy nie onmiddellik belangstel nie. “Hy genees die wat gebroke is van hart, en Hy verbind hulle wonde.” Ps. 147: 3. Die Here se belangstelling in elke siel is so volkome asof daar geen ander siel op aarde was wat Sy sorg nodig het,

of vir wie Hy Sy geliefde Seun
gegee het nie.

Jesus het gesê, “In daardie dag sal
julle in My naam bid; en Ek sê nie
vir julle dat Ek die Vader aangaande
julle sal vra nie; want die Vader self
het julle lief.” “Ek het julle
uitverkies . . . sodat wat julle ook al
die Vader mag vra in My naam, Hy
dit vir julle kan gee.” Joh. 16: 26, 27;
15: 16. Maar om in die naam van
Jesus te bid, beteken meer as om
slegs daardie naam te noem aan die
begin en einde van die gebed. Dit
beteken om met die gesindheid en
gees van Jesus te bid, terwyl ons Sy

beloftes aanneem, op Sy genade steun, en Sy werke doen.

Dit is nie die oogmerk van God dat ons kluisenaars of monnike moet word nie, of dat ons ons van die wêreld moet onttrek ten einde ons aan aanbidding te wy nie. Ons lewe moet soos die lewe van Christus wees — tussen die berg en die skare. Hy wat niks anders doen as bid nie, sal gou ophou om te bid, of sy gebede sal ontaard in 'n formele roetine. Wanneer mense hulleself aan die gemeenskaplike lewe onttrek — weg van hulle kruis en Christelike pligte; wanneer hulle

ophou om ernstig te arbei vir hulle
Meester wat so getrou vir hulle
gearbei het, verloor hulle alle stof
tot gebed en is daar geen
aansporing meer tot godsdiens nie.
Hulle gebede word persoonlik en
selfsugtig. Hulle kan nie bid vir die
behoefte van die mensdom nie, of
vir die opbouing van die koninkryk
van Christus, of om krag om te
arbei nie.

Ons ly 'n verlies as ons die voorreg
verwaarloos om saam te leef en om
mekaar in die diens van God te
versterk en te bemoedig. Die
waarhede van Gods woord verloor

hulle helderheid en belangrikheid in ons gemoed. Ons hart word nie meer verlig en opgewek deur hulle heiligmakende invloed nie, en ons gaan agteruit op geestelike gebied. In ons omgang met ander verloor ons, as Christene, baie deur gebrek aan medelyde met mekaar. Hy wat homself in homself terugtrek, vul nie die plek wat God vir hom bedoel het nie. Die behoorlike ontwikkeling van die sosiale sy van ons lewe help ons om medelyde te hê met ander, en dis ook 'n middel tot opwassing en krag in die diens van God.

As Christene meer omgang met mekaar sou hê, met mekaar oor die liefde van God en die heerlike waarhede van verlossing sou praat, sou hulle eie harte verkwik word en sou hulle mekaar opbeur. Ons kan daeliks meer van ons hemelse Vader leer en meer van Sy genade geniet; dan ook sal ons graag van Sy liefde praat, en namate ons dit doen sal ons harte warm gemaak en bemoedig word. As ons meer van Jesus sou praat en dink, en minder van onself, sou ons baie meer van Sy teenwoordigheie geniet.

As ons net so dikwels aan God dink
as wat ons bewyse van Sy
beskerming het, sal Hy gedurig in
ons gedagtes wees, en sal ons ons
daarin verbly om Hom te loof en
van Hom te praat. Ons praat oor die
tydelike dinge omdat ons daarin
belang stel. Ons praat van ons
vriende omdat ons hulle liefhet —
omdat ons saam die vreugde en die
leed van die lewe deurmaak.

Nogtans het ons oneindig veel meer
rede om God lief te hê as ons aardse
vriende; en dit behoort die
natuurlikste ding in die wêreld te
wees dat Hy die eerste plek in ons
hart inneem, en dat ons van Sy

goedheid en krag praat. God het nie bedoel dat die kostelike gawes wat Hy ons skenk ons hart en liefde so in beslag sal neem dat ons niks sal hê om aan Hom te gee nie; hulle moet dien om ons gedurig aan Hom te laat dink en ons met bande van liefde en dankbaarheid aan ons hemelse Weldoener te bind. Ons leef te na aan die aarde. Laat ons ons oë ophef na die oop deur van die heiligdom daarbo, waar die lig van die heerlijkheid van God skyn in die aangesig van Christus, wat “volkome red die wat deur Hom tot God gaan.” (Heb. 7: 25.)

Ons behoort God meer te loof “vir Sy goedertierenheid en vir Sy wonderdade aan die mensekinders.” Ps. 107: 8. Ons godsdiens moet nie net bestaan uit vra en ontvang nie. Laat ons nie gedurig aan ons behoeftes, en nooit aan die gawes wat ons ontvang, dink nie. Ons bid nie juis te veel nie, maar ons is te spaarsaam met ons dankseggings. Ons ontvang gedurig die seëninge van God, en tog hoe min toon ons ons dankbaarheid, hoe min loof ons Hom vir wat Hy vir ons doen.

In die ou dae, toe Israel bymekaargekom het, het God gesê, “Daar moet julle voor die aangesig van die Here julle God eet en vrolik wees, julle en jul huisgesinne, oor alles waar julle jul hand aan slaan waarin die Here jou God jou geseën het.” Deut. 12: 7. Wat ons doen ter ere van God moet met blymoedigheid gedoen word, met lofliedere en danksegging en nie met swarmoedigheid en neerslagtigheid nie.

Ons God is 'n tere, barmhartige Vader. Sy diens moet nie beskou word as iets wat die hart treurig

maak en ontstel nie. Dit behoort 'n genot te wees om die Here te aanbid en deel te neem aan Sy werk. Die Here wil nie hê dat Sy kinders, wat Hy so duur gekoop het, moet handel asof Hy 'n harde, veeleisende heer is nie. Hy is hulle beste vriend, en as hulle Hom aanbid, sal Hy by hulle wees om hulle te sien, te vertroos en hulle harte met vreugde en liefde te vervul. Die Here verlang dat Sy kinders vertroosting in Sy diens sal vind, asook meer genot as ontbering in Sy werk. Hy wil hê dat diegene wat kom om Hom te aanbid, die diens sal verlaat met

vertroostende gedagtes van sorg en liefde, sodat hulle goedsmoeds kan wees in hulle daelikse werk, en dat hulle genade mag ontvang om eerlik en getrou te handel in alle dinge.

Ons moet ons rondom die kruis skaar. Christus die gekruisigde moet die onderwerp van ons oorpeinsing en gesprekke wees, en dit moet ons gemoed met blydskap vervul. Ons moet elke seen wat ons van God ontvang in gedagienis hou, en as ons Sy groot liefde besef, behoort ons gewillig te wees om

alles toe te vertrou aan die hand
wat vir ons aan die kruis genael is.

Op die vleuels van danksegging
kan die siel nader aan die hemel
kom. In die hemelse howe word
God aanbid met gesang en musiek,
en waar ons onse dankbaarheid
betuig, stem ons aanbidding in 'n
mate ooreen met dié van die
hemelse leërskaare. “Die een wat
dank offer, eer My.” Ps. 50: 23. Laat
ons dan met eerbiedige vreugde tot
ons Skepper nader met
“danksegging en die klank van
liedere.” Jes. 51: 3.

Hoofstuk 12: Wat om met Twyfel te Doen

DAAR is baie, veral diegene wat net so pas die Christelike geloof aangeneem het, wat met tye ongelukkig is omdat hulle twyfel. In die Bybel is daar baie dinge wat hulle nie kan verklaar of verstaan nie, en Satan maak daarvan gebruik om hulle geloof in die Skrifte te ondermyn. Hulle vra: “Hoe sal ek die regte pad vind? As die Bybel inderwaarheid die woord van God is, hoe mag ek ontslae raak van die twyfeling en die moeilikhede uit die weg ruim?”

Die Here vra ons nooit om te glo sonder om ons genoegsame bewys te gee om ons geloof op te grond nie. Sy bestaan, Sy karakter, die waarheid van Sy woord — al hierdie dinge berus op getuienis wat ons kan aanneem; en hierdie getuienis is oorvloedig. Maar God het nie die moontlikheid van twyfeling weggeneem nie. Ons geloof moet op bewyse berus, nie demonstrasies nie. Diegene wat graag wil twyfel, sal baie geleentheid daartoe hê; terwyl diegene wat waarlik begeer om te

glo, baie bewyse sal vind as
grondslag vir hulle geloof.

Dit is onmoontlik vir die beperkte
menseverstand om die karakter en
werke van die Ewige God ten voile
te begryp. Vir die grootste en die
mees ontwikkelde verstand sal
daardie heilige Wese altyd in
verborgenheid gehul wees. “Kan jy
die dieptes van God peil? Of sal jy
kan deurdring tot by die
volmaaktheid van die Almagtige?
Hoogtes van die hemel is dit — wat
kan jy doen? Dieper as die doderyk
— wat kan jy weet?” Tob 11:8.

Die apostel Paulus roep uit: “O Diepte van die rykdom en wysheid en kennis van God! Hoe ondeurgrondelik is Sy oordele en onnaspeurlik Sy weë!” Rom. 11: 33. Maar hoewel “wolke en donkerheid rondom Hom is,” is “geregtigheid en oordeel die grondslag van Sy troon.” Ons kan Sy handeling met ons en die beweegredes ten grondslag daarvan tot so 'n mate besef dat ons eindelose liefde verenig met grenslose mag kan bespeur. Ons kan net soveel van die handeling van God verstaan as wat vir ons goed is; verder as dit moet ons maar net die hand wat

almagtig en die hart wat vol liefde is, vertrou.

Die woord van God, net soos ook sy goddelike Ingewer, bevat verborgenhede wat nooit ten voile deur die beperkte menseverstand begryp kan word nie. Die koms van die sonde in die wêreld, die vleeswording van Christus, die wedergeboorte, die opstanding, en nog baie van die ander Bybelse onderwerpe, is verborgenhede te diep vir die menslike verstand om te verstaan of te verklaar. Maar daar is geen rede waarom ons aan Gods woord moet twyfel omdat ons nie al

Sy verborgenhede verstaan nie. In die natuur is daar gedurig verborgenhede wat ons nie kan verklaar nie. Selfs die laagste vorms van lewe bevat geheime wat die grootste wysgere nie kan verklaar nie. Orals is daar wondere wat ons nie kan verstaan nie. Moet ons dan verwonder wees as daar op geestelike gebied ook verborgenhede is wat ons verstand te bowe gaan? Die fout le eenvoudig by die swakheid van die beperkte menslike verstand. In die Skrifte het God ons genoeg bewys gegee van die goddelike karakter daarvan, en ons moenie aan Sy

woord twyfel omdat ons nie al Sy verborgenhede kan verstaan nie.

Die apostel Petrus sê dat daar in die Skrifte dinge is wat “swaar is om te verstaan, wat die ongeleerde en onvaste mense verdraai . . . tot hulle eie verderf.” 2 Pet. 3: 16.

Ongelowiges het die moeilikhede in die Skrifte aangevoer as 'n argument teen die Bybel; maar hierdie dinge is eerder 'n bewys van die goddelike ingewing daarvan. As die Bybel maar net dinge sou bevat het wat ons maklik kon verstaan; as die grootheid en majesteit van God deur die

menslike verstand sou kon begryp word, dan sou die Bybel nie onomstootlike bewys bevat het van sy goddelike ingewing nie. Juis die heerlikheid en verborgenheid van die onderwerpe daarin behoort ons met geloof te besiel dat dit die woord van God is.

Die Bybel verklaar die waarheid op so 'n eenvoudige manier en dit word op so 'n doeltreffende wyse aangcpas by die behoeftes en verlangens van die menslike hart dat dit selfs die geleerdste mense verbaas, en terselfdertyd die weg van die saligheid aan die

eenvoudigste openbaar. En tog handel hierdie waarhede, so eenvoudig uitgedruk, oor onderwerpe wat so hoog en diep en so ver bokant die menslike verstand is dat ons hulle aanneem slegs omdat hulle van God kom. Op hierdie manier word die weg van saligheid aan ons geopenbaar sodat elkeen kan sien watter stappe hy moet doen om hom tot God te bekeer en hoe om Jesus Christus aan te neem om salig te word; en nogtans bevat hierdie waarhede wat ons so maklik verstaan, verborgenhede waarin die heerlikheid van God skuil —

verborgenhede wat bokant die menslike verstand is, maar wat tog die opregte soeker na die waarheid met eerbied en geloof vervul. Hoe meer hy die Bybel ondersoek, hoe sterker is hy oortuig daarvan dat dit die woord van die lewende God is; en die menslike verstand buig neer voor die majesteit van die goddelike woord.

Om te erken dat ons nie die groot waarhede van die Bybel ten voile kan verstaan nie, beteken slegs om te erken dat die beperkte menslike verstand nie die ewige dinge kan verstaan nie; dat die mens met sy

beperkte kennis nie die Alwyse kan begryp nie.

Omdat hulle nie die verborgenhede daarvan kan deurgrond nie, verwerp die twyfelaars en ongelowiges die woord van God; en nie almal wat voorgee om God's woord te geloof, is vry van gevaar in hierdie opsig nie. Die apostel waarsku: "Sorg daarvoor, broeders, dat daar nie miskien in een van julle 'n bose en ongelowige hart is deurdat hy van die lewende God afvallig word nie." Heb. 3: 12. Dit is heeltemal reg om die leerstellings van die Bybel noukeurig te

ondersoek en om die “dieptes van God,” sover hulle in die Skrifte geopenbaar is, na te speur. Terwyl “die verborge dinge vir die Here onse God is,” is “die geopenbaarde dinge vir ons.” Deut. 29: 29. Maar Satan is daarop uit om die navorsingskragte van die verstand in die verkeerde rigting te stuur. 'n Sekere mate van hoogmoed gaan gepaard met die ondersoek van Bybelse waarhede, en dit maak die mens ongeduldig en hy voel dat hy 'n neerlaag ly as hy nie elke deel van die Skrif kan verklaar nie. Dit is te vernederend vir hom om te erken dat hy nie die ingegewe woord kan

verstaan nie. Hy is nie bereid om geduldig te wag totdat dit God behaag om die waarhede aan hom te openbaar nie. Sulke mense meen dat hulle verstand, sonder goddelike hulp, voldoende is om die Skrifte te verstaan, en as hulle nie daarin slaag nie, verwerp hulle feitelik die gesag daarvan. Dit is waar dat baie teorieë en leerstellings wat volgens die beskouing van vele op Bybelse grond berus, geen Bybelse gesag het nie en inderwaarheid teenstrydig met die Bybel is. Hierdie dinge het baie tot twyfeling gebring. Hulle berus egter nie op die gesag van

Gods woord nie, maar is verdraaiings daarvan.

As dit moontlik was vir geskape wesens om God en Sy werke ten voile te begryp, sou daar vir hulle, wanneer hulle hierdie stadium bereik, geen verdere waarhede en kennis wees om op te doen, en geen verdere ontwikkeling van hart en verstand nie. God sou dan nie meer die Opperwese wees nie; en die mens, daar hy die perke van sy ontwikkeling bereik het, sou dan geen vordering meer maak nie. Laat ons die Here dank dat dit nie die geval is nie. God is ewig; dit is in

Hom wat “al die skatte van wysheid en kennis verborge is.” Kol. 2:3. En deur die ewigheid heen sal die mens naspour en leer, maar nooit die skatte van Sy wysheid, Sy goedheid en Sy krag uitput nie.

Dit is die doel van God dat die waarhede van Sy woord selfs in hierdie lewe steeds meer en meer aan Sy volk sal geopenbaar word. Daar is slegs een manier waarop hierdie kennis opgedoen kan word. Ons kan Gods woord verstaan alleen deur die verligting van die Gees deur middel waarvan die woord ingegee is. “So weet ook

niemand wat in God is nie, behalwe die Gees van God,” “maar God het dit aan ons deur Sy Gees geopenbaar, want die Gees ondersoek alle dinge, ook die dieptes van God.” 1 Kor. 2: 11, 10. Die Heiland het die volgende belofte aan Sy navolgers gegee: “Maar wanneer Hy gekom het, die Gees van die waarheid, Hy sal julle in die hele waarheid lei; . . . omdat Hy dit sal neem uit wat aan My behoort, en aan julle verkondig.” Joh. 16: 13, 14.

God wil hê dat die mens Sy verstand moet gebruik; en daar is

niks wat die verstand so versterk en laat ontwikkel as 'n ondersoek van die Bybel nie. Ons moet egter oppas dat ons nie 'n god van die verstand maak nie, wat onderhewig is aan die swakhede van die mens. As ons wil he dat die Skrifte nie ons verstand moet benewel sodat ons selfs die eenvoudigste waarhede nie sal verstaan nie, moet ons die eenvoud en geloof van 'n kind hê, bereid om te leer en gewillig om die hulp van die Heilige Gees in te roep. 'n Besef van die krag en wysheid van God, en van ons onbekwaamheid om Sy grootheid te verstaan, behoort ons ootmoedig te

maak; en ons behoort Sy woord te lees en voor Sy aangesig te kom met 'n heilige vrees. Waar ons die Bybel ondersoek, moet ons 'n gesag hoër as onself erken, en hart en verstand moet neerbuig voor die Almagtige “EK IS.”

Daar is baie dinge wat oënskynlik duister of moeilik is, maar wat God sal verduidelik aan diegene wat begerig is om hulle te verstaan. Dog sonder die leiding van die Heilige Gees loop ons gedurig gevaar om die Skrifte uit verband te ruk en verkeerd te verklaar. Daar is baie gevalle waar die Bybel sonder

voordeel gelees word, en in sommige gevalle tot groot nadeel. Waar die woord van God sonder eerbied en gebed gelees word ; wanneer die gedagtes en die hart nie op God gevestig en in harmonie met Sy wil is nie, sal die verstand deur twyfeling benewel word; en by elke ondersoek van die Skrifte sal skeptisisme toeneem. Die vyand beheers die gedagtes en hy gee verkeerde verklarings aan die hand. Waar mense nie soek om in woorde en dade in harmonie met God te kom nie, al is hulle ook hoe geleerd, loop hulle gevaar om die Skrifte verkeerd te verstaan, en dis nie

veilig om hulle uitleg daarvan aan te neem nie. Diegene wat die Skrifte ondersoek net om foute daarin te ontdek, ly gebrek aan geestelike insig. Met 'n verdraaide insig sal hulle baie rede vind om te twyfel aan dinge wat inderwaarheid duidelik en eenvoudig is.

Hulle kan dit maar bedek soos hulle wil, maar die ware rede vir twyfel en skeptisisme is in die meeste gevalle 'n liefde vir die sonde. Die onderrig, en die beperkings wat Gods woord oplê, is onwelkom vir die hoogmoedige hart wat die sonde liefhet, en diegene wat

onwillig is om aan die eise van die Woord te voldoen, is ook altyd gereed om te twyfel aan die gesag daarvan. Om tot 'n kennis van die waarheid te kom, moet daar 'n opregte begeerte wees om die waarheid te ken, asook 'n gewilligheid om dit te gehoorsaam. Almal wat in hierdie gees kom om die Bybel te ondersoek, sal oorvloedige bewys vind dat dit Gods woord is, en hulle sal 'n begrip van die waarheid opdoen wat hulle wys sal maak tot die saligheid.

Christus het gesê: “As iemand gewillig is om Sy wil te doen, sal hy omtrent die leer weet.” Joh. 7:17.

In stede om te redekawel en die dinge wat u nie verstaan in twyfel te trek, moet u liever die lig aanneem wat reeds op u pad skyn, en u sal meer lig ontvang. Wees, deur die genade van Christus, gehoorsaam aan elke plig wat vir u duidelik geword het, en dan sal u in staat gestel word om dié waaraan u tans twyfel, te verstaan en uit te voer.

Daar is 'n getuienis wat almal kan aanneem — die geleerdstes sowel as die ongeleerdstes — naamlik die getuienis van die ondervinding. Die Here nooi ons om vir onself die waarheid van Sy woord en van Sy beloftes op die proef te stel. Hy gebied ons: “Smaak en sien dat die Here God is.” Ps. 34: 9. Pleks om ons te verlaat op die geseledes van ander, moet ons persoonlike ondervinding opdoen. Hy sê, “Bid en julle sal ontvang.” Joh. 16: 24. Hy sal Sy beloftes gestand doen. Hulle het nog nooit gefaal nie en sal ook nie. Namate ons nader aan die Here Jesus kom, ons verheug in die

volheid van Sy liefde, sal alle twyfel en duisternis opklaar in die lig van Sy aanskyn.

Die apostel Paulus sê dat God, “ons verlos het uit die mag van die duisternis en oorgebring het in die koninkryk van die Seun van Sy liefde.” Kol. 1: 13. En elkeen wat oorgegaan het van die dood tot die lewe, “het sy seël daarop gesit dat God waar is.” Joh. 3: 33. Hy kan die volgende getuienis aflê: “Ek het behoefte gehad aan hulp en het dit in Jesus gevind. Daar is in elke behoefte voorsien; my sielehonger is versadig, en nou is die Bybel vir

my 'n openbaring van Jesus Christus. Vra u waarom ek in Jesus glo? Omdat Hy vir my 'n goddelike verlosser is. Waarom glo ek in die Bybel? Omdat ek gevind het dat dit die stem van God tot my siel is.”

Ons kan in onself die getuienis hê dat die Bybel waar is, en dat Christus die Seun van God is. Ons weet dat ons nie verdigte fabels navolg nie.

Petrus het sy broeders vermaan om toe te neem, “in die genade en kennis van onse Here en Verlosser, Jesus Christus.” Wanneer die volk van God toeneem in genade, sal

hulle steeds meer en meer 'n beter begrip van Sy woord verkry. Hulle sal nuwe lig en skoonheid in die heilige waarhede daarvan sien. Dit was waar van die kerk in alle eeue, en so sal dit wees tot die einde toe. “Die pad van die regverdiges is soos die moreglans, wat al helderder word tot die voile middag toe.” Spreuke 4: 18.

In geloof kan ons die hiernamaals tegemoet sien en die belofte van God aanneem dat ons verstand sal ontwikkel, die menslike vermoëns verenig met die goddelike, en dat al die kragte van die siel in regstreekse

kontak sal kom met die Bron van lig. Ons mag ons daarin verheug dat alles wat ons in hierdie lewe verbyster het daar verklaar sal word; die dinge wat hier moeilik was om te verstaan, sal dan opgelos word; en waar ons beperkte verstand slegs verwarring en mislukking gesien het, sal ons die volmaakste skoonheid en harmonie bespeur. “Nou sien ons deur 'n spieël in 'n raaisel, maar eendag van aangesig tot aangesig. Nou ken ek ten dele, maar eendag sal ek ten voile ken, net soos ek ten voile geken is.” 1 Kor. 13: 12.

Hoofstuk 13: Vreugde in die Here

Die kinders van God is geroep om Christus te verteenwoordig, om Sy goedheid en genade te verkondig. Net soos Jesus aan ons die ware karakter van die Vader geopenbaar het, moet ons ook Christus openbaar aan 'n wêreld wat onbekend is met Sy ontfermende, medelydende liefde. “Soos U My gestuur het in die wêreld,” het Jesus gesê, “het Ek ook hulle gestuur in die wêreld.” “Ek in hulle en U in My, . . . dat die wêreld kan weet dat U My gestuur het.” Joh. 17: 18, 23. Die apostel Paulus het aan die

dissipels van Jesus gesê: “Julle is 'n brief van Christus deur ons berei,” “geken en gelees deur alle mense.” 2 Kor. 3:3, 2. Jesus stuur in elkeen van Sy kinders 'n brief aan die wereld. As u 'n navolger van Christus is dan stuur Hy in u 'n brief aan die huisgenote, die dorp, die straat, waar u woon. Jesus, in u, is begerig om tot die harte van diegene te spreek wat Hom nie ken nie. Miskien lees hulle nie die Bybel nie, en hoor nooit die stem wat in daardie bladsye tot hulle spreek nie; hulle bespeur nie die liefde van God in Sy werke nie; maar as u 'n ware verteenwoordiger van Jesus is,

dan kan dit gebeur dat hulle deur u tot 'n besef van Sy goedheid sal kom en tot Hom gewin sal word om Hom lief te hê en te dien.

Christene is die lampe op die pad na die hemel. Hulle moet aan die wêreld die lig wat van Christus op hulle skyn, weerkaats. Hulle lewe en karakter behoort so te wees dat ander 'n regte begrip van Christus en Sy diens sal kry.

As ons Christus wel verteenwoordig, sal ons Sy diens so aantreklik maak soos dit werklik is. Christene wat swaarmoedig en

somber is en wat murmureer en kla,
gee aan ander 'n valse voorstelling
van God en die Christelike lewe.
Hulle gee die indruk dat God nie
graag Sy kinders opgeruimd wil
sien nie en hierin le hulle valse
getuienis af teen onse hemelse
Vader.

Satan is maar te bly as hy die
kinders van God ongelowig en
neerslagtig kan maak. Dit behaag
hom as ons God wantrou en twyfel
aan Sy gewilligheid en krag om ons
te verlos. Hy wil graag he dat ons
moet dink dat die Here ons sal
kwaaddoen. Dit is die werk van

Satan om die Here voor te stel as iemand sonder medelyde en ontferming. Hy stel die Here verkeerd voor. Hy vul die hart met valse idees omtrent God, en in stede dat ons die waarheid aangaande onse hemelse Vader oorpeins, dink ons te dikwels aan die wanvoorstellings van Satan en onteer ons God deur Hom te wantrou en teen Hom te murmureer. Satan is gedurig daarop uit om die Christelike lewe 'n lewe van somberheid te maak. Hy wil dit graag as swaar en moeilik voorstel; en wanneer die Christen so 'n voorstelling gee van die godsdienst,

bevestig hy, deur sy ongeloof, die leuens van Satan.

Baie op die lewensweg dink te veel aan hulle foute, mislukkings en teleurstellings, en hulle is hartseer en ontmoedig. Toe ek in Europa was, het 'n suster wat haar gewoonlik hieraan oorgegee het, en wat baie ontmoedig was, aan my geskryf en gevra om 'n woordjie van aanmoediging. Die nag na ek haar brief ontvang het, het ek gedroom dat ek in 'n tuin was, en iemand, waarskynlik die eienaar, het my rondgeneem. Ek was besig om blomme te pluk en hulle soete

geur te geniet, toe hierdie suster
wat langs my geloop het my aandag
gevestig het op 'n klomp
doringstruik wat haar weg versper
het. Daar het sy gestaan en haar lot
bekla. Sy het nie in die paadjie agter
die gids aangeloop nie, maar tussen
die dorings. “O,” het sy gekerm, “is
dit nie jammer dat hierdie pragtige
tuin deur dorings moet ontsier
word nie?” Toe sê die gids aan haar:
“Laat staan die dorings, hulle sal
jou net steek. Pluk die rose en die
ander mooi blomme.”

Was daar nie aangename dinge in u
lewe nie? Was daar nie tye toe u

hart gejubel het van vreugde as gevolg van die werkinge van Gods Gees nie? As u terugkyk op u lewe, vind u geen aangename dinge nie? Is die beloftes van God nie soos lieflike blomme op u lewenspad nie? Sal u nie toelaat dat hulle skoonheid en geur u hart met vreugde vul nie?

Die dorings sal net wonde en droefheid veroorsaak; en as u net sulke dinge versamel en aan ander voorstel, is u nie dan besig om, behalwe die goedheid van God te versmaad, diegene in u

teenwoordigheid te verhinder om in die weg van die lewe te wandel nie?

Dit is nie verstandig om al die onaangename herinnerings van die verlede — die sonde en teleurstellings — weer op te grawe en daaroor te praat en te treur totdat jy weer deur moedeloosheid oorweldig word nie. 'n Siel wat moedeloos is, is met duisternis vervul wat die lig van God uitsluit en ook 'n skaduwee op die pad van ander werp.

Dank die Here vir die aangename dinge van die lewe. Laat ons dink

aan die baie versekerings van Sy liefde; laat ons dit gedurig voor oë hou. Dink daaraan hoedat die Seun van God die troon van Sy Vader verlaat het en mens geword het sodat Hy die mens kon verlos uit die mag van Satan; hoedat Hy vir ons die oorwinning behaal het, die hemel vir ons geopen het sodat ons 'n blik kan kry op die heerlikheid van God; hoedat die gevalle menslike geslag opgehef is uit die kuil van die sonde en weer in aanraking met die ewige God gebring is, sodat hulle, deur geloof in die Verlosser, met die geregtigheid van Christus kan

beklee word en verhoog kan word tot Sy troon — dit is die prentjies waarop God wil he dat ons ons aandag moet vestig en oorpeins.

Wanneer dit skyn of ons aan Gods liefde twyfel en Sy beloftes wantrou, onteer ons Hom en bedroef ons Sy Heilige Gees. Hoe sou 'n moeder voel as haar kinders gedurig oor haar kla, nes of sy hulle nie goedgesind is nie, terwyl dit haar een doel in die lewe is om hulle belange te bevorder en hulle te versorg? Veronderstel dat hulle aan haar liefde sou twyfel; dit sou haar baie ongelukkig maak. Hoe

sou enige ouer voel as sy kinders hom so sou behandel? En wat sou ons hemelse Vader van ons dink as ons aan Sy liefde twyfel — die liefde wat Hom beweeg het om Sy eniggebore Seun te gee sodat ons die ewige lewe mag hê? Die apostel skryf as volg: “Hy wat selfs Sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy ook nie saam met Hom ons alles genadiglik skenk nie?” Rom. 8: 32. En tog, hoeveel is daar nie wat deur hulle handelwyse, so nie in woorde nie, sê “Die liefde van die Here is nie vir my nie. Miskien het Hy

ander lief, maar Hy het my nie lief nie.”

Sulke dinge doen u eie siel kwaad; want elke keer as u twyfel, is dit 'n uitlokking van die versoekings van Satan; dit versterk u neiging om te twyfel, en dit lei u weg van u gediensstige engele. Wanneer Satan u versoek, moet u nie aan God twyfel nie. As u gehoor gee aan sy influisterings, sal hy u hart met agterdog en twyfel vervul. As u u gevoelens lug, sal elke woord van twyfel wat u uiter nie slegs op u reageer nie, maar dit is soos 'n saadjie wat opskiet en vrugte dra in

die lewens van ander, en dit mag heeltemal onmoontlik wees om later die slegte invloed onskadelik te maak. U mag die versoeking van Satan self te bowe kom, maar ander wat deur u woorde beïnvloed is, mag nie aan die ongeloof wat u gesaai het, ontkom nie. Hoe noodsaaklik is dit om slegs woorde te spreek wat geestelike krag sal bring in die lewens van ander!

Die engele luister om te hoor watter rapport u aangaande u hemelse Meester lewer. Laat u gesprekke wees oor Hom wat gedurig by die Vader vir u intree. Wanneer u 'n

vriend 'n handdruk gee, laat u lippe en u hart vol lof wees vir God — dit sal sy aandag op Jesus vestig.

Almal het met beproewings en moeilikhede te kampe; en almal het versoekings wat swaar is om te weerstaan. Moenie u medemens met u moeilikhede belas nie, maar maak alles aan God bekend deur gebed. Maak dit 'n lewensreël om nooit woorde van twyfel en moedeloosheid te uiter nie. Deur woorde van hoop en bemoediging kan u baie doen om die lewens van ander op te beur en hulle te versterk.

Daar is menige moedige siel wat, geteister deur versoeking, op die punt staan om die stryd teen self en die bose magte op te gee. Moenie so 'n persoon verder ontmoedig in sy felle stryd nie. Bemoedig hom met woorde van hoop wat hom sal help op sy weg. Op hierdie manier sal die lig van Christus van u straal. “Niemand van ons leef vir homself nie.” Rom. 14: 7. Deur u onbewuste invloed mag ander bemoedig en versterk word, of u kan hulle ontmoedig en 'n afsku laat kry aan Christus en die waarheid.

Daar is baie wat 'n verkeerde begrip het van die lewe en karakter van Christus. Hulle dink dat daar geen warmte en sonskyn in Sy lewe was nie, en dat Hy stroef, hard en sonder vreugde was. In baie gevalle word die hele godsdienstige lewe deur hierdie droefgeestige sienswyse beïnvloed.

Ons hoor dikwels dat Jesus geweene het, maar nooit gelag het nie. Dit is waar, onse Heiland was 'n man van smarte en iemand wat droefheid geken het, want Hy het die droefheid van die ganse mensheid op Hom geneem. Dog, hoewel Sy

lewe vol selfopoffering en pyn was, was Sy gees nie ontmoedig nie. Sy gesig het nie die tekens van droefheid en ontevredenheid getoon nie, maar van vrede en kalmte. Sy hart was 'n bron van lewe; en waar Hy ook gegaan het, het Hy rus, vrede, vreugde en blydschap versprei.

Ons Heiland was baie ernstig en ywerig, maar nooit droefgeestig of nors nie. Die lewe van diegene wat in Sy voetstappe volg, sal doelbewus en ernstig wees; hulle sal onder 'n diepe besef van persoonlike verantwoordelikheid

verkeer. Hulle sal ligsinnigheid
versaak; daar sal geen
uitgelatenheid of growwe grappe
wees nie. Die godsdiens van Jesus
bring vrede; dit onderdruk nie
vreugde of opgeruimdheid nie, en
maak nie 'n sonnige, opgeruimde
gelaat somber nie. Christus het
gekom, nie om gedien te word nie,
maar om te dien, en as Sy liefde in
ons harte is, sal ons ook Sy
voorbeeld volg.

As ons gedurig dink aan die
onvriendelike en onregverdige dade
van ander, sal dit vir ons
onmoontlik wees om hulle lief te hê

soos Christus ons liefgehad het; maar as ons gedagtes gevestig is op die wonderbaarlike liefde en ontferming van Christus vir ons, sal dieselfde gees van ons uitgaan tot ander. Ons behoort mekaar lief te hê en te respekteer, nieteenstaande die foute en gebreke wat ons in ander bespeur nie. So 'n gees sal alle selfsug uitroei en ons harte groot en milddadig maak.

Die psalmis sê: “Vertrou op die Here, en doen wat goed is; bewoon die aarde en beoefen getrouheid; . . . dan sal Hy jou gee die begeertes van jou hart.” Ps. 37: 3, 4. Elke dag

het sy eie laste, sorges en moeilikhede; en hoe graag praat ons nie van ons moeilikhede en beproewings as ons mekaar ontmoet nie. Daar is soveel gewaande moeilikhede, soveel vrees en soveel angs word getoon, dat mens nooit sal sê dat daar 'n liefdevolle, ontfermende Heiland is wat graag ons gebede wil verhoor en ons tot hulp wil wees in elke nood nie.

Daar is sommige wat gedurig bevrees is vir moeilikhede wat kan kom. Elke dag is hulle omring van Gods liefde; elke dag geniet hulle

Sy seëninge, maar hulle is blind vir hierdie seëninge. Hulle dink gedurig oor onaangename dinge wat moontlik kan gebeur; of daar mag 'n werklike moeilikheid wees, wat hoewel dit nie groot is nie, tog hulle oë verblind vir die baie seëninge waarvoor hulle dankbaar behoort te wees. In stede dat die moeilikhede wat hulle teëkom hulle tot God bring, die enigste bron van hulp, skei dit hulle van Hom omdat onrus en ontevredenheid daardeur veroorsaak word.

Is dit goed om so ongelowig te wees? Waarom moet ons

ondankbaar en wantrouig wees?
Jesus is ons vriend; die ganse hemel
stel belang in ons welsyn. Ons moet
nie toelaat dat die moeilikhede en
kwellings van die alledaagse lewe
ons swaarmoedig maak nie. As dit
die geval is, sal daar gedurig iets
voorval om ons oor te kwel en
ergerlik te maak. Ons moet ons nie
aan kwellings oorgee wat ons
uitput, maar tog nie help om ons
beproewings te dra nie.

U mag besigheidskwellings hê; sake
mag al hoe moeiliker word en u
mag bedreig word deur verliese;
maar moenie moedeloos word nie;

werp al u kommernis op die Here, en bly kalm en bedaard. Bid om wysheid om u sake te bestuur en verhoed op daardie manier verliese of mislukking. Doen alles wat u kan van u kant af om die beste resultate te verkry. Jesus het ons Sy hulp belowe, dog nie sonder ons eie pogings nie. As u, vertrouende op u Helper, alles in u vermoë gedoen het, berus u dan blymoedig in u lot.

God wil nie dat Sy volk gebuk sal gaan onder kwellings nie, dog terselfdertyd wil die Here ons nie onder 'n verkeerde indruk laat verkeer nie. Hy sê nie aan ons,

“Moenie vrees nie; daar skuil geen gevarc op u weg nie.” Hy weet dat daar beproewings en gevare is, en Hy handel openlik met ons. Dit is nie Sy plan om Sy volk te verwyder uit hierdie sondige en bouse wêreld nie, maar Hy wys ons op 'n veilige skuilplek. Hy het as volg vir Sy dissipels gebid: “Ek bid nie dat U hulle uit die wêreld moet wegneem nie, maar dat U hulle van die Bose bewaar.” Joh. 17: 15. “In die wêreld sal julle verdrukking he; maar hou goeie moed, Ek het die wêreld oorwin.” Joh. 16: 33.

In Sy bergpredikasie, het Christus kosbare lesse aan Sy dissipels gegee aangaande die noodsaaklikheid om op God te vertrou. Hierdie lesse is bedoel om die kinders van God deur die eeue heen te bemoedig, en vir ons vandag is hulle baie leersaam en vol vertroosting. Die Heiland het die aandag van Sy navolgers op die voëltjies gevestig, wat sonder kwellings en sorg hulle lofliedjies sing, want “hulle saai nie en hulle maai nie;” en nogtans voorsien die Vader in hulle behoeftes. Die Heiland vra: “Is julle nie baie meer werd as hulle nie?”
Matt. 6: 26. Die Een wat voorsien in

die behoeftes van mens en dier,
maak Sy hand oop en sorg vir al Sy
skepsels. Die voëltjies is nie te
gering vir Hom om op te merk nie.
Hy gooi nie die voedsel in hulle
bekkies nie, maar Hy voorsien in
hulle behoeftes. Hulle moet die
saadjies gaan soek wat Hy vir hulle
gestrooi het. Hulle moet hulle eie
nessies maak. Hulle moet self hulle
kleintjies voer. Hulle gaan al
singende voort met hulle werk,
want “julle hemelse Vader voed
hulle.” En “Is julle nie baie meer
werd as hulle nie?” Is julle, as
intelligente, geestelike aanbidders,
nie meer werd as die voëltjies van

die hemel nie? Sal ons Skepper, die Bewaarder van ons lewe, die Een wat ons na Sy eie beeld gemaak het, nie in al ons behoeftes voorsien as ons Hom maar net wil vertrou nie?

Christus het Sy dissipels gewys op die veldblomme, wat weel derig gegroei het in die eenvoudige skoonheid waarmee die hemelse Vader hulle bekleed het, as 'n bewys van Sy liefde vir die mens. Hy het gesê: “Let op die lelies van die veld, hoe hulle groei.” Die skoonheid en eenvoud van hierdie natuurlike blomme het die heerlikheid van Salomo ver oortref. Die pragtigste

klere wat die mens kan vervaardig,
kan nie vergelyk word met die
natuurlike skoonheid en
heerlikheid van die blomme wat
God geskape het nie. Jesus vra: “As
God dan die gras van die veld, wat
vandag daar is en more in 'n oond
gegooi word, so beklee, hoeveel
meer vir julle, kleingelowiges?”
Matt. 6: 28, 30.

As die Here, die goddelike
kunstenaar, aan die eenvoudige,
verganklike blomme die sagte,
skoon kleure gee, hoe veel groter sal
Sy sorg nie wees vir diegene wat in
Sy eie beeld geskape is nie? Hierdie

onderwysing van Christus is 'n
bestraffing vir alle kwellings,
vreesagtigheid en
twyfelmoedigheid van 'n
ongelowige hart.

Die Here wil hê dat al Sy seuns en
dogters, gelukkig, vol vrede, en
gehoorsaam sal wees. Jesus sê,
“Vrede laat Ek julle na, My vrede
gee Ek julle; nie soos die wêreld
gee, gee Ek vir julle nie. Laat julle
hart nie ontsteld word en bang
wees nie.” Joh. 14: 27. “Dit het Ek
vir julle gesê, dat My blydschap in
julle kan bly en julle blydschap
volkome kan wees.” Joh. 15: 11.

Geluk wat verkry word as gevolg van selfsugtige motiewe, en nie langs die regte weg nie, is onbevredigend en onbestendig; dit verdwyn en laat die siel in eensaamheid en verdriet; maar daar is vreugde en bevrediging in die diens van God; die Christen word nie alleen gelaat op 'n onsekere weg nie; daar is geen wroeging en teleurstellings nie. As ons nie die vreugde van hierdie lewe kan geniet nie, kan ons darem nog blymoedig uitsien na die lewe hiernamaals.

Maar selfs in hierdie lewe mag Christene die vreugde van gemeenskap met Christus smaak; hulle mag die lig van Sy liefde hê en die gedurige vertroosting van Sy teenwoordigheid. Elke stap op die lewensweg kan ons digter aan Jesus bring, ons meer van Sy liefde laat ondervind en ons steeds nader bring aan die salige tuiste van vrede. Laat ons dus nie ons vrymoedigheid wegwerp nie, maar laat ons sterker vertrou as ooit tevore. “Tot hier toe het die Here ons gehelp,” en Hy sal ons bystaan tot die einde toe. 1 Sam. 7:12. Laat ons na die monumente langs die

pad kyk, wat ons herinner aan wat die Here gedoen het om ons te vertroos en te verlos uit die hand van die verwoester. Laat ons gedurig dink aan die seëninge aan ons geskenk — die trane wat Hy gedroog het, die pyne wat Hy gelenig het, die kwellings wat Hy weggeneem het, die sorges wat Hy verwyder het, die behoeftes waarin Hy voorsien het, al die seëninge wat Hy gegee het; en laat ons onself sodoende sterk vir alles wat nog voorlê op die lewensweg.

Ons moet natuurlik nuwe moeilikhede verwag in die

aanstaande stryd, maar ons kan terugsien op die verlede en die toekoms tegemoetsien en sê: “Tot hier toe het die Here ons gehelp.” 1 Sam. 7: 12. “Jou sterkte [sal] soos jou dae wees.” Deut. 33: 25. Die beproewings sal nie ons kragte te bowe gaan nie. Laat ons dan voortgaan met ons werk en glo dat wat ook al gebeur, ons genoeg krag sal hê vir elke beproewing.

En eerlank sal die poorte van die hemel oopgaan om Gods kinders binne te laat, en van die lippe van die Koning van heerlikheid sal hulle die saligspreking hoor: “Kom, julle

geseëndes van My Vader, beërf die koninkryk wat vir julle toeberei is van die grondlegging van die wêreld af.” Matt. 25: 34.

Dan sal die verlostes verwelkom word in daardie tuiste wat Jesus tans vir hulle berei. Hulle metgeselle daar sal nie die gemenes van die aarde, die leuenaars, afgodedienaars, onreines en ongelowiges wees nie; maar hulle sal omgang hê met diegene wat die oorwinning oor Satan behaal het, en deur goddelike genade volmaakte karakters gevorm het. Elke sondige neiging, elke onvolmaaktheid

waaraan hulle hier onderhewig was, is weggeneem deur die bloed van Christus, en die glans van Sy heerlijkheid, wat die glans van die son ver oortref, word aan hulle meegedeel. Die sedelike skoonheid en volmaaktheid van Sy karakter straal deur hulle. Hulle staan sonder gebrek voor die groot wit troon, en deel in die waardigheid en voorregte van die engele.

Met die oog op hierdie heerlike erfenis wat hy kan hê, “wat sal 'n mens gee as losprys vir sy siel?” Matt. 16: 26. Hy mag arm wees, maar nogtans besit hy in homself 'n

rykdom en 'n waardigheid wat die wêreld nooit kan gee nie. Die siel wat verlos en van sonde gereinig is, en wat met al sy edele eienskappe aan die diens van God toegewy is, het oneindige waarde; en daar is blydschap in die hemel by God en die heilige engele oor een siel wat verlos is —'n blydschap wat uiting vind in heilige oorwinningsliedere.